

အောင်မြင်စာပေ

မိန်းမချို

ပြဏာ

"ဆရာတော်ကို သတိရတာရယ်..ဟဲဟဲ..၊ စွဲမိကို လွမ်းတာရယ်ကြောင့် ပါ ဆရာ.."

သားနားသပ်ရပ်စွာ မြို့ကြီးသားစတိုင် ဂျင်းဘောင်းဘီ အကောင်းစား၊ ရုပ်အင်္ကျီအကောင်းစားနှင့် ..သူစွန့်ကြထားသော အိတ်လီ ဖြစ်ရှူးဖိနပ် အသစ်နီးပါး(မှန်ကြည့်လို့ ရအောင် ဉာဏ်ဘော် တိုက်ထား)နှင့် တစ်သွေးတစ်မွေးဖြစ်နေသော ဉာဏ်ဘော်က သူ့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာတစ်ဦးပီပီ ဦးချရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲ ရှိသည် ..ရုပ်အင်္ကျီအသစ်မို့ ကော်လံနှင့် လည်ကုပ်ကြားတွင် တော့ လက်ကိုင်ပဝါကို သုံးခေါက်ခေါက်၍ အစထောင် ညဉ့်ထိုးထား သည်။ ကော်လံကုပ်သား ချွေးမစားရန်ဟု အကြောင်းပြသည်။

"အဲ့ဒီ..ဒီဇိုင်းက မင်းတောသားဆိုတာ တန်းပေါ်နေတာ ပေါ့ကွာ.."

ဟု မြင်စက သူပြောသော်လည်း အင်္ကျီအသစ်ဆို ဒီလိုပဲ ဝတ်တတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ ပါ ဆရာ..တဲ့။

"ဆရာ..ကျွန်တော်မရှိခိုက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ အိမ် ပေါ်ခေါ်မတင်နဲ့ ဆရာ၊ ပြဿနာတက်ရင် ရှင်းရခက်မယ်၊ ပေါင်းအိုး နဲ့ ထမင်းတော့ ဆရာတည်တတ်ပါတယ်နော်..၊

ဆန်နို့ဆီဘူးနှစ်လုံးဆိုရင် ဆန်ဆေးပြီး ရေပြောင်အောင် စောင်းသွန်ပစ်၊ ပြီးမှ ..ရေနို့ဆီဘူး သုံးလုံးထည့်၊ ဆူစမှာ သတိရရင် တစ်ချက်

နှစ်ချက်မွေ့၊ သတိမရလည်း ..သူ့ဟာသူ ခလုတ်အဝါကို တက်ပြီး နပ်သွားမှာ ပဲ..၊

ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဗလချောင်ကြော်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် ကြော်၊ သရက်သီးသနပ်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ကြက်သားပြုတ် ကြော် ပုလင်းတွေလုပ်ထားခဲ့တယ်..၊

စားရတာငြီးငွေ့ရင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသီးအရွက်တွေ ကျွန်တော်လီးဖြတ် သင်ပြီး အသင့်ထားခဲ့တယ်၊ ဆီနည်းနည်း အိုးထဲ ထည့်၊ သင်ပြီးသား ကြက်သွန်ဖြူကို ဓါးပြားရိုက်..ထည့်..ခရဆီ နည်းနည်း ထည့်..အဲ..ခရဆီက တဖျောက်ဖျောက်ပေါက်တတ်တယ်..သတိထား၊ ခရဆီထည့်ပြီးပြီးချင်း အသီးအရွက်ထည့် ဆားနှင့် ဟင်းခတ်မှုန့် အသင့် အတင့်ထည့်မွှေပြီး ခဏအုပ်ထား၊ နွမ်းရီ သွားအောင်မကြော်နဲ့၊ ချခါနီး ကော်ရည်နည်းနည်းထည့်၊ ပူပူ နွေးနွေးစား..အားရှိအောင်နေ..၊

ပုလင်းတွေထဲက..ကြက်သားပြုတ်ကြော်ကို အရင်ကုန် အောင်စား၊ သူက အစိုဓါတ်နည်းနည်းကျန်တော့ မှီ တက်တတ်တယ် နောက်ပြီး တော့..."

"တော်လောက်ပြီဉာဏ်ဘော်..မင်း မှာ စရာတွေ မနေ့ တစ်နေ့က တည်းက အသံဖိုင်ထဲသွင်းထားခဲ့သင့်တာ..ရှည်လွန်းလို့ ပါကွာ..၊ အခု မင်းပြောသွားတာတွေ ငါတစ်ခုမှ မှတ်လို့ မရလိုက် ဘူး၊ စိတ်ချ သွား..မင်း မရှိရင် ငါအဆင်ပြေတာဆွဲဝတ်ပြီး ဒူးတည့် ရာဆိုင် ဝင်စား မှာ ..ဦးတည့်ရာဆိုင် ဝင်သောက်မှာ ၊ နဖူးတည့်ရာ ဘိလိယက်ခုံ ဝင်ထိုး မှာ ၊

မင်းရှိလို့ အပိုးကျိုးနေခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်ကွ၊ ငါ့လည်း လွတ်လပ်ရေးခဏပေးဦး..ရိုးမှ ပဲ..၊ မင်းလည်း စွဲမိနဲ့ အဆင်ပြေ ရင်

တစ်ခါတည်းခိုးလာခဲ့ကွာ..ငါတင်ကျွေးထားမယ်"

"ဟဲဟဲ..လေးငါးခြောက်နှစ် ဇွဲရှိရှိပိုးလာတာဆိုတော့ အဆင်ပြေစပြု နေပါပြီဆရာ.."

"အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာက ဘယ်အဆင့်မို့လို့ လဲကွာ"

"အရင်ကလို ပါးတို့ ၊ လက်ဝါးတို့ နပ်ပဲဆအဆင့်ကို ကျော်လာပါပြီ ဆရာ၊ မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်တောင် ရောက်လာ ပါပြီ..ဟဲ..ဟဲ..၊

ဟဲ့!..စွဲမိ ဘယ်လဲ...ဒီနား..

ထမင်းစားပြီးပြီလား...အေး..

နေကောင်းတယ်နော်...ဝမ်းချုပ်နေတယ်...

လကလည်း သာလိုက်တာနော်...

ရာဝင်အိုးကြီးကလည်း ပြောင်လို့ ..အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ..

နင့်ကိုငါလွမ်းတယ်...လဲသေလိုက်...

အဲ့လိုအဆင့်မျိုးပေါ့ ဆရာ..တိုးတက်လာပါတယ်.."

သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရယ်၍ နေမိသည် ။ သည့် ပြင်နေရာ၌ ဉာဏ်သွားသလောက် ချစ်ရေးချစ်ရာ၌ ရိုးသားဖြူစင်သော တပည့် ကျော်ဉာဏ်ဘော်ကို သူ့ပညာတွေ သင်ပေးလိုက်မည် စိတ်ကူးသေး သည် ။ သူ့ဟာမိနီကို ဖျက်သလိုဖြစ်ပြီး သူပျက်စီးသွားနိုင်သည် ။ သူ ဘောက်ဆူးငွေ ငါးသောင်းထုတ်ပေးသည် ။

"အဲ့သလောက်မလိုဘူးဆရာ..ကျွန်တော့်လခတွေ စုထားတာလည်း ရှိပါတယ်၊ ဆရာ့အတွက် လှူဖို့ တန်းဖို့ နှစ်သောင်းလောက် ပဲ ပေး..သာဓုခေါ်၊ ဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ခဲ့မယ်၊ စွဲမိခေါ်လာလို့ ဆရာ

တင်ကျွေးရင် ဆရာနားပဲ ကပ်တော့မပေါ့.."

အဲ့သလိုဉာဏ်ဘော် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"စွဲမိအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်သွားပေါ့ကွ"

"သူကြိုက်တတ်တာတွေ ဝယ်စုထားပြီးသားပါဆရာ..၊ ဟောဒီအိတ် ထဲမှာ အပြည့်ပါ၊ပါတယ်၊ သင်္ဘောချိန်ကပ်နေပြီဆရာ ခွင့်ပြုပါဦး.."

"ဟ..ငါသင်္ဘောဆိပ်လိုက်ပို့မှာ ပေါ့ကွ၊ ဆယ်ရက်ပဲနော်၊ မင်းဆက် ဆက်ပြန်လာခဲ့..၊ ဘွားတော်က ပြန်မလွှတ်နဲ့ တဲ့ ၊ ဘောက် ဆူး ကောင်းကောင်း သာပေးလိုက်တဲ့ ၊ ဉာဏ်ဘော်မရှိဘဲ လူ့ပြည်မှာ ဆယ် ရက် နင်ဘယ်လိုအသက်ဆက်မှာ လဲတဲ့ ..၊ ငါ့ ကလေးလေး ကျနေတာပဲ ကွာ.."

"ကျွန်တော်လည်း ဆရာ့ကိုထားခဲ့ရမှာ နောက်ဆံတော့ ခပ် တင်းတင်းပါပဲ၊ အပြင်ကအစာတွေ ကြည့်စား၊ အရက်လည်း မူးရူး အောင် အပြင်မှာ မသောက်ပါနဲ့ ဆရာ၊ အိမ်ရောက်မှ သောက် တာ ပို ကောင်းတယ်"

"အေးပါကွာ..ငါ တပည့်မွေးမိပါတယ်၊ ဖအေရနေသလို ပါပဲ တက တည်း..."

အိတ်ဆွဲ၍ ထလာသော တပည့်ကျော်ကို ခင်မင်စွာ သူ ပခုံးဖက် လိုက်သည်။ ။

★

ဉာဏ်ဘော်ကို သင်္ဘောဆိပ်ပို့ပြီး အပြန်၌ ဘားကောင်စီ ကလပ် ဝင်၍ ဘီယာသောက်ရင်း ဘီလီယက်ထိုးနေမိပြန်သည်။ ။ သည် နေ့ တော့ သူ လက်ပျက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ။ စိတ်ထင်တိုင်း မ

ပေါက်..ဝင်နေကျ ပေါ့(တ်)တွေမဝင်..။

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဘီယာသောက်နေစဉ်...

"ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော်.."

"ဟာ..သူငယ်ချင်းအောင်အေး..၊ မတွေ့တာကြာပြီ ကွာ"

"မတွေ့တာကြာဆို ငါက အိမ်ကနေ ဘယ်မှ သိပ်မထွက်ရ ဘူးလေ၊ မင်းကလည်း ..အိမ်တောင်မလာဘူး၊ တစ်အိမ်သားလုံး မင်းကို မျှော်နေကြတာ၊ တလောက ငါ့ဘိုးတော် မင့်အိမ်ကိုဆက် သေးတယ်..ပြင်ဦးလွင် ရောက်နေဆိုလား"

"အေး..ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီ အောင်အောင်ကိစ္စနဲ့ မထင် ထားတဲ့ ရုတ်တရက်ခရီးထွက်လိုက်ရတာ၊ ကြုံမှ ပြောပြဦးမယ်.. ဇာတ်လမ်းရ လာတယ်ကွ၊ ကဲ..ဘီယာချမလား"

"ချတာပေါ့ကွာ..သောက်ဖို့ လာတာပဲ"

"အေး..ငါလည်း လက်ပျက်နေတယ်၊ မထိုးတော့ဘူးကွာ သောက်ပဲ သောက်တော့မယ်၊ မင်းနဲ့ လည်း စကားတွေအများကြီး ပြောစရာရှိတယ်"

"မင်းဟာ ကွယ်ရင်မေ့..တွေ့ရင်သေအောင်လွမ်းပါကွာ"

ထိုးလက်စပွဲပါလျော်၍ နှစ်ယောက်သား ဘီယာဘားဆီ လာခဲ့ကြသည် ။

"ကဲ..အောင်အေး..သူငယ်ချင်း၊ ငါက ထိုးရင်းသောက်ရင်းနဲ့ တော်တော်ဝင်သွားပြီးပြီ၊ မင်းက အခုမှ စမှာ ဆိုတော့ ငါ့ကိုမီ အောင်လိုက်..လစ်မစ်ညီမှ စကားပြောလို့ ကောင်းတာလည်း မင်း အသိပဲ"

ဟာ..ချကွာ..ငါပြောချင်တဲ့ စကားတွေစီရင်း စောင့်မယ်"

အောင်အေးတို့ မိသားစုသည် မြန်မာပြည်၌ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ မည်သည့် ကမ္ဘာ့ထောင့်ကြားတစ်နေရာ တွင် သော်လည်းကောင်း ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်သော ထူးခြားစွာပျော် ရွှင်ဖွယ် ကောင်းသော မိသားစုဖြစ်လေသည်။ ။

ဘဘ၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ အစ်ကို၊ ညီမများ ဟူ၍ တခြား မိသားစုတွေကို ထုံးစံတွေ၊ ဓမ္မတာတွေ၊ ရှေးဟောင်းစဉ်လာ တွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စည်းတွေဘောင်တွေ သိပ်ထားမနေကြ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်စရာမရှိ၍ တယ်ဂရုစိုက်ကြ အသက်အရွယ်ဂုဏ်ဒြပ်လည်း သတ်မှတ်ထားတယ်မရှိ။ ပကတိ ကျောင်းနေဖက် ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေလိုပင် နေထိုင် ပြောဆိုဆက်ဆံပြုမူ နောက်ပြောင်ကြည်စယ်၊ ချောက်တွန်း..ဟား တိုက် ရယ်စရာကြိမ်နှိပ် ရယ်ရယ်မောမောတသောသော နေထိုင် သည့် မိသားစု ခပ်ဆန်းဆန်းကြီးဖြစ်သည်။ ။

ဝင်ဒါမိယာ၊ မဇ္ဈလမ်းထဲတွင် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးနှင့် .. ဟီးထနေ သော ခေတ်မီတိုက်ကြီးထဲ ပြီးပြည့်စုံ ကုံလုံကြွယ်ဝသော ဓနနှင့် ပျော် ရွှင်စွာနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။

ပူစရာယပင်စရာနှင့် သောကဆိုတာကို ချို့နဲ့ လား၊ နှုတ်ခမ်း မွေး ရေးရေးပါသလားဟု မေးရလောက်အောင်ပင် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ် ချမ်းသာ နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

သူတို့ အိမ်သို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်လာရောက် လည်ပတ်ဖူး သူသည် မည်မျှပျော်ရွှင်တတ်သော မိသားစုဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ ရင်ဖိ မြင်ဘိ ပြီးနောက်..အံ့ဖွယ်ပျော်ရွှင်တတ်သော သူတို့ မိသားစု အကြောင်းကို ကြုံ

ရာလူအား ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ပြော ပြမိကြပေမည်။

လူတိုင်းကိုခင်မင်တတ်သည် ။ ဘုံပေါလအော ကျွေးတတ် သည် ။
စိတ်ကောက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်ကွက်ခြင်း တစ်စက် ကလေးမျှမ
ရှိ။ ပကတိဖြူဖြူစင်စင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထဲထဲဝင်ဝင် ခင်မင်စွာ
ဆက်ဆံလေ့ရှိသည် ။

"မင်းတို့ မိသားစုဟာ ဖြစ်တည်မှု အဓိကဝါဒီတွေပဲ(Existentialism)အိပ်စစ်စတင်ရှယ်လစ်ဇင်းလို့ စာစကားနဲ့ ပြောလို့ ရတယ်၊
ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘဲ ကိုယ်နေတတ်သလိုနေခြင်းလို့ ဆရာမ ကြီး
ကြည်အေးကတော့ အနီးစပ်ဆုံးဖွင့်ဆိုသွားတာပဲ၊ ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှု ကို
ယ့်အတ္တထဲ ကိုယ်ပျော်ပျော်နေတာကို ခေါ်တယ်ထင်တာ ပဲ..၊

လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ ရိုးရာဓလေ့စည်း မျဉ်း
အဟောင်းတွေကို ပယ်တယ်..သမရိုးကျဆိုတာတွေ အစဉ် အလာဆိုတာ
တွေကို ဖောက်ထွက်တယ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒ..ကိုယ့်အတ္တနဲ့ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကို
ကိုယ်တည်ဆောက်တတ်တယ်..၊

ကပ်ပကာတို့ ကောလင်းဝီလ်ဆင်တို့ ယန်းပေါဆတ်၊ မဒမ် ဒီဗူးဗွား
တို့ အင်မတန်နှစ်သက်တဲ့ ဝါဒပဲ လူဖြစ်ရတာတန်တဲ့ အိပ်စစ် ဘဝကို
မင်းတို့ မိသားစု ရထားတာ အောင်အေး.." ဟူ၍ တစ်ခါက သူပြော
ဖူးသည် ။

"အဲ့ဒါတွေတော့ ငါမသိဘူးဖိုးဇော်..မင်းလောက်လည်း ငါစာမဖတ်
နိုင်ဘူး ရယ်နေတာနဲ့ မဖတ်အားဘူး၊ ငါတို့ မိသားစုဟာ ဂါရဝတရားကို
သပ်သပ်ထားတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲကွ..ဒါဘာဖို့ ၊ ဒါဒေါ်ဒေါ်ဖို့ ၊ ဖေဖေဖို့
မေမေဖို့ ဆိုပြီး ဦးဖယ်တာ၊ ဦးချတာ၊ ဦးစား ပေးတာတော့ ရှိကိုရှိတာ
ပေါ့..ဒါပေမယ့် တို့ မိသားစုဆက်ဆံ ရေးက တစ်နေ့ချင်း ရယ်ရယ်မော

မော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်နေသွားခြင်းကို အားလုံး သဘောတူ သဘောကျပြီး..အေး.. ကြာတော့လည်း အသားလည်း ကျ လာတယ်...၊ အိမ်မှာ မရယ်ရတဲ့ နေ့ကို မရှိဘူးကွာ၊ ကျောင်းနေဖက်သူ ငယ်ချင်းတွေလို ကြည်စားနောက်ပြောင် ပျော်ရွှင်နေမိကြတာပဲ၊ ဘယ် သူမှ စိတ်မညစ်ဖူးကြတော့တာ ကြာပြီ၊ ပူလည်း မပူ တတ်ဘူး၊ မနေ့က အတွက် နောင်တရမနေကြဘူး၊ နက်ဖြန်အတွက် ကြောင့် ကျမနေကြ ဘူး၊ ဒီနေ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမယ်၊ ကောင်း ကောင်းစားမယ်၊ ကောင်းကောင်း အိပ်မယ်၊ နောက်နေ့မိုးလင်းလို့ ရောက်လာတာလည်း ဒီနေ့တစ်ခုပဲလေ၊ ငါတို့ ကိုယ်ငါတို့ ဘာဝါဒီ၊ ဘာ Brand၊ ဘာတံဆိပ်မှ မကပ်ဘူး၊ ပျော်ရွှင်နေသောတစ်နေ့ကို ရယ်မောဖြတ်သန်းနေသူများ လို့ ပဲ ပြောရမယ်ထင်တာပဲ"

အောင်အေးက ဤကဲ့သို့ပြန်ပြောဖူးပါသည်။ ။

"ဟေ့ကောင်..မိုးဇော်၊ မင်းဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ငါ ဒီတစ် ခွက်ဆို မင်း ကိုမိလောက်ပြီ၊ မင်းတစ်ခွက်ထပ်တင်ပြီး ရှေ့ကပြေး ဒါမှ ..ဟင်..မမိဦး ဟာ..လိုက်တယ်ကွာ..လိုက်တယ်ကွာ.. ဆိုပြီး ငါများများ သောက်လို့ ရ မှာ ..ဟဲဟဲ..ဒကာရှိတုန်း"

ကြည့်...ပြောရင်း သူ့ဟာသသူ ရယ်နေတော့သည်။ ။

"အေးကွာ..မင်းတို့ အိမ်က ပျော်စရာကောင်းတာ အမှန် ပဲ"

"ခု ပိုတောင်ပျော်သေးတယ်၊ မိုးကုတ်ကနည်းသည် ရောက် နေတယ်၊ လသာရင် မီးတွေပိတ်ပြီး ခြံထဲ ထုပ်ဆီးတိုးကြ၊ ညောင် တစ္ဆေကစား ကြ၊ အသက်(၇၀)နီးပါး ဘာဘာပါ ဝင်ကစားတာကွ၊ နေ့ ခင်းဆို ဖေဖေနဲ့ မေမေချိန်းတွေခိုင်း..ဝိုင်းချောင်း၊ ဟာဟာ..ပျော် စရာကြီး...၊

ဒေါ်ဒေါ်ကို ပန့်နားကပ်ပန့်ဖို့ နားဝိုင်းဖောက်၊ ဂါဝန်ရှည် ကြီးနဲ့ လေ

ဒီဂါဂါအက ကခိုင်း၊ ငါ့ညီမနှစ်ယောက်ကလည်း တောင် အာဖရိက
ဘောလုံးပွဲက ကပ္ပလီမတွေလို အိုးမည်းသုတ်ပြီး 'ဟလဝါ ဟလဝါ
သက်သေ..ဂျာလဝါ..ဂျာလဝါ မျက်ရည်..သစ်(စ်) တိုင်းဖော်အာဖရိက..'
ဆိုပြီး ကွေးအောင်ကကြတယ်"

သူမြင်ယောင်ရင်း ပျော်လာသည် ။ အသက်(၆၀)နီးပါး.. ဒေါ်ဒေါ်ကြီး
ကပင် အင်မတန်ရယ်ချင်အောင်လုပ်တတ်တာ သူ မှတ်မိနေသည် ။

"အေးကွာ..ဟိုးတစ်နှစ်က ငါလာလည်ပြီး (၄-၅)ရက် နေ တယ်လေ၊
ပြန်မယ်လုပ်တော့ ဒေါ်ကြီးက 'နေပါဦး..နေပါဦးလို့ တားနေတဲ့ ကြား
နားမထောင်ဘဲပြန်ရင်..အပေါ်ထပ်လှေကားက ချော်ကျလိမ့်မယ်'တဲ့ ၊
ငါကလည်း ဘယ်ရမလဲ သားကသန်သန်မာမာ၊ အိုကြီးအိုမ ဒေါ်ကြီးသာ
သတိထားပါလို့ ပြန်ပက်ပြီး ဖိနပ်စီးဆင်း လိုက်တာ ချော်ကိုကျပါလေ
ရော..ကံကောင်းလို့ ကွာ၊ ဖိနပ်ခုံမှာ ထောပတ်တွေ သုတ်ထားတာလေ၊
ဒေါ်ကြီးကော ကျန်းမာရဲ့ လား အောင်အေးရ..."

"မင်းနဲ့ တောင် ကြက်ဖပြိုင်ခွပ်နိုင်သေးတယ်၊ ကြက်ဖခွပ် မှာ သူ
တူမတွေ တကယ်ရှုံးတာ ဟေ့ကောင်၊ ဟာ..အခုမှ သတိရ တယ်၊ ငါ့နှမ
ချယ်ရီအေးက မင်းကိုအရမ်းလွမ်းနေတာ..အဲ.. လေးငါးလရှိပြီဆိုပါ
လား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ဟား"

အတည်ပေါက်ပြောပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် အူနှိပ်ရယ်တော့ သည် ။
အောင်အေးရယ်လေ သူမျက်နှာမထားတတ်လေဖြစ်ရ သည် ။
အကြောင်းရှိပါသည် ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က အလုပ်အားသဖြင့် အောင်
အေးတို့ အိမ် (၄-၅)ရက်သွားနေသည် ။ ထို့နောက် (၄-၅)လ မရောက်
ဖြစ်ပြန်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ တစ်နေ့ အောင်အေးမေမေ ဒေါ်နွေးနွေးထံမှ
ဖုန်းဝင်လာသည် ။ ဖုန်းထဲကစကားကြောင့် ..သူ ဆံပင်တွေထောင်ပြီး

ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ။

"ဗျာ!..."

"ဗျာမနေနဲ့ ဇော်ဇော်..တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းမေးနေတာ ကြာပြီ ခပ်တည်တည်ပဲ..ချယ်ရီမက ဖြေကိုမဖြေတာ၊ ဒီမနက်မှ အမြင်မှန်ရပြီး ထုတ်ပြောတာ..အလုပ်သိမ်းရင် အိမ်လာခဲ့ဦး"

အောင်အေးညီမ အေးချယ်ရီ သူ့ကိုလုပ်ကြံပေပြီ။ သူ လုပ် ငန်းမသိမ်းခင်ပင် အမြန်ဆုံးကားမောင်း၍ ရောက်သွားသည်။ ။ ဧည့် ခန်းတွင် အိမ်သား(အေးချယ်ရီမှ အပ)အားလုံးရှိနေသည်။ ။

ဘဘဦးမောင်းထောင်၊ ဒေါ်ကြီးဒေါ်ပွေးလှ၊ အငယ်မနွေး နယ်လီနှင့် ဖခင်ဦးမောင်အေး၊ မိခင်ဒေါ်နွေးနွေး၊ အောင်အေးက သူဝင်လာမှ နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွားသည်။ ။

အမြဲတမ်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသော မျက်နှာတွေအစား အားလုံး မျက်နှာသေတွေနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒေါ်နွေးနွေးက ဟန်ဆောင်မချိုပြုံးပြုံးရင်း အသံတိမ်တိမ် နှင့် ...

"အေးချယ်ရီ သူ့အခန်းမှာ မောင်ဇော်..." တဲ့ ..။

ဒါပဲပြောရင်း ထိုးလက်စဆွယ်တာကို အယောင်ယောင် အ မှားမှား ထိုးမိ၍ ပြန်ဖြေနေသည်။ ။ သူ အားလုံးကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ မဝံ့မရဲတက်လာခဲ့သည်။ ။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ..အေးချယ်ရီဟာ ကိုယ်ဟန်ကော၊ အရွယ်နု နုကော၊ ရုပ်ရည်ကော၊ ပွင့်လင်းမှုကော..ပြောစရာမရှိ အောင် ပြည့်စုံပေမယ့် သူ့စိတ်သူသာသိသည်။ ။ နှမအရင်းလေးလို ပင် ချစ်ခင်နေခဲ့သည်။ ။

သူများ သမီးပျိုတစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ကို မောင်လိုနှမလို စိတ်ထား ဘယ်တုန်းကမှ မထားခဲ့၊ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ အေးချယ်ရီနှင့် နွေးနယ်လီကို တော့ နှမတွေလိုပင် သူခင်တွယ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဖြူဖြူ စင်စင်လက်ဆောင် ပေး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးခဲ့ပါသည်။ ။ ဖောက်တိဖောက် ပြန်စိတ် တစ်ဆယ် သားတောင်မရှိတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အသိ။

ခုဟာက..ဘယ်လိုက ဘယ်လို....။

အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့ ရောက်လာသည်။ ။

"ဒေါက်!..ဒေါက်!..."

"ဘယ်သူမှ မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုနေ"

"ဟဲ့!..ငါပါဟဲ့..အေးကိုဇော်ပါ"

"ဟယ်!..ကိုကိုလား၊ တံခါးချက်ချမထားဘူး ဖွင့်ဝင်ခဲ့ပါ"

ငိုသံနည်းနည်းစွက်သော ဝမ်းသာအယ်လဲသံ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဂျုလပ်!..."

ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်အနေထား...၊ စောင်အုပ်ထား သောအရှေ့ အလယ်ပိုင်းက မသိမသာ မို့တို့ တို့ ၊ ငိုထားပုံဖြင့်..မျက် လုံးတွေက နီရဲနေသည်။ ။ သူ့ကို မချီပြီးလေးအားယူ၍ ပြုံးမဲ့မဲ့လုပ် ပြသည်။ ။ သူ တစ်လှမ်းချင်းကပ်လာစဉ် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်တန်း ၍ ...

"ကိုကို ချယ်ရီကိုပစ်ထားပြီလို့ ထင်နေတာ..အဟင့်.. မလာတာ ငါးလနဲ့ (၁၁)ရက်ရှိနေပြီ.."

သူ ရင်ခွင်ထဲဝင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဘေးခုံတွင် အသာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ချယ်ရီ၊ ဘာမလာတာလဲ..ဘာ ကိုကိုလဲ၊ အရင်ကလိုပဲ ကိုဇော်လို့ ခေါ်.."

"အွန်!..နှစ်ယောက်တည်းဆို ကိုကိုလို့ ခေါ်ရမယ်လို့ သူပဲ ပြောပြီး၊ ခု..နှစ်ယောက်တည်းပဲဟာကို.."

"ဘာ!..ဘယ်တုန်းကပြောဖူးလို့ လဲ၊ နင်နဲ့ ငါကကော ဘာတွေဖြစ်ဖူးလို့ လဲ..မိချယ်ရီနော်..နင်ငါ့ကို အရူးမလုပ်နဲ့ "

သူမ မျက်လုံးပြူး..မျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်ထထိုင်သည် ။
ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် ...

"ကိုကိုငြင်းတာလား..ရှောင်တာလား၊ တာဝန်မယူချင် တာလား၊ ချယ်ရီက မလှလို့ လား နူနေဝဲနေလို့ လား.."

"ဟ!..နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တဲ့ ဟာကြီးကို"

"ဟယ်!...ကိုကိုတကယ်မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ ရက်စက်ပါပေ့ ကိုကိုရဲ့ ..ဟီး.."

"ဟဲ့!..ဟဲ့!..အကျယ်ကြီးမငိုနဲ့ လေ၊ သူများက တစ်မျိုး ထင်ကုန်တော့ မှာ ပဲ.."

"ဒီလောက် အထုပ်အထည်ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတာတောင်မှ တစ် မျိုးထင်ရုံမကလို့ နှစ်မျိုး..အို..လေးငါးဆယ်မျိုးထင်လည်း ထင် ကြပါစေတော့..ဟော့..၊ ကိုကိုက လက်သည် မဟုတ်ဘူး လို့ .. ဖြောင်ငြင်းနေမှတော့.."

ခေါင်းအုံးအောက်က မောင်းချခါးဆွဲထုတ်၍ ဖြောင်းခနဲ ဖွင့်သည် ။ သူ မနေသာ၊ အတင်းပင် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင် ၍ ဝင်လှရတော့သည် ။ မွေ့ရာပေါ် လုံးထွေးလဲကျပြီးမှ သူ့လက်ထဲ ခါးပါလာသည်

။ သူ ခပ်ဝေးဝေးကို ပစ်ထားလိုက်ရသည် ။

"အဟင့်..အဟင့်..ကိုရယ်၊ ဒီဇင်ဘာ new year's eve night ကို..ကိုကိုမေ့ပြီလားဟင်"

"ဘာ!..ဘာပြောတယ်"

"နှင်းတွေဝေပြာအောင်ကျနေတဲ့ ဒီဇင်ဘာသုံးဆယ့်တစ် ရက်နေ့ည လေ၊ ခြံထဲကမြက်ခင်းမှာ မီးပုံပွဲလုပ်ရင်း ကော့တ်တေးလ်နဲ့ ဘာဘီကျူး ကင်စားကြတဲ့ ညလေ မှတ်မိလား..၊ ဂစ်တာတွေတီးပြီး အားလုံးဆိုကြ၊ ကကြတဲ့ ညနေလေ၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး အမေ့တုံး ကြီးရဲ့ ..အဟီး.."

သူနည်းနည်းမှတ်မိလာသည် ။ ဟုတ်သည် ။ သူနှင့် အောင်အေး အပြင်က ဝီစကီနှင့် ဘီယာ သောက်လာသည် ။ အိမ်မှာ ကော့တ် တေး လ်ကြက်မြီးပါတီရှိတယ်။ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်ဟု အောင်အေး သတိပေးမှ ဆိုင်ကထပြန်ကြသည် ။

သူ ကားကောင်းကောင်း မောင်းနိုင်သေးသည် ။ မမူးသေး။ ခြံထဲ ရောက်တော့ အရက်ပေါင်းစုံနှင့် သစ်သီးဝလံတွေရောထားသော ကြက် မြီးက သူ့ကို ချာရပတ်ရမ်းစေတော့သည် ။ သို့သော်.. ကောင်းကောင်း ဆိုနိုင်ယကနိုင်ခဲ့သည် ကို သတိရလာသည် ။

"အဲ့ဒီညက ဘာဖြစ်သလဲပြော..၊ ပြောစမ်း ချယ်ရီ"

"အိမ်သားတွေနဲ့ ဧည့်သည် တွေက ကားနှစ်စင်းနဲ့ အင်းလျား ကန်ပေါင်မှာ နှစ်သစ်ကြိုတဲ့ ..happy new year countdown သွားအော် ဖို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ထွက်ကြတယ်လေ၊ ချယ်ရီက ငြီးစိစိ ဖြစ်နေလို့ မ လိုက်ဖြစ်ဘူးလေ..၊

ကိုကိုက မြက်ခင်းပေါ်မှောက်နေလို့ ဧည့်ခန်းထဲတွဲပို့ထား ခဲ့ရတာ

ကော...တစ်အိမ်လုံးမှာ ကိုကိုနဲ့ ချယ်ရီနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာလေ၊ အန်ဖတ်တွေပေပွနေလို့...ချယ်ရီ ရေချိုးခန်းကို တွဲပို့ရတယ်လေ..၊ ရေပန်းကြောင့် ကိုကိုပြန်လန်းဆန်း လာပြီး..အဟီး..အဟီး..ဟင့်ဟင့်..."

"ဟား!..ဟုတ်ရဲ့ လား ချယ်ရီရယ်၊ နင့်အပေါ် ဖောက်ပြန်တဲ့ စိတ် တစ်ရွေးသားတောင် ငါ့မှာ မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဒါဆို ဘူးပေါ်သလိုပေါ်နေတဲ့ ဟောဒီဗိုက်၊ ဟောဒီအထုပ်က ဘယ် သူလုပ်တာတုန်း..ဟု န်း..."

"ကျွတ်!..ဒုက္ခပါပဲ"

ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယမ်းမိပြီး အဲယားကွန်းထဲ သူ ချွေးပျံ လာနေသည် ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါပြီ။ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော ဒေါ်ပွေးလှ၊ ဒေါ်နွေးနွေးနှင့် နွေး နယ်လီက သူ့နောက်မှာ ရှိနေသည် ကို ခေါင်းယမ်းမှ မြင်သည် ။ ဒေါ် နွေးနွေးက သူ့ပခုံးကို လာကိုင်ရင်း...

"သား..ကိုဇော်၊ ဖိုမသဘာဝမို့ ဖြစ်ပြီးတာတွေ အန်တီတို့ သားကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွယ်၊ သဘောလည်း တူပါတယ်၊ သားလည်း ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ပဲ..စဉ်းစားပေါ့.. လွတ်လွတ်လပ် လပ်စဉ်းစားပါ၊ အန်တီတို့ အတင်းအဓမ္မယူရမယ်လို့ သားကိုဖိအားမ ပေးပါဘူး..သားကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ သားဘာနဲ့ သား ဖေဖေ..သားသူငယ်ချင်းကလည်း သူ ကြိုက်တဲ့ လမ်းကို ရွေးပါစေတဲ့ ၊ အတင်းမတိုက်တွန်းပါနဲ့ တဲ့ ၊ ဟော.. ဝင်လာကြပြီ"

ဘဘကဘာမှ မပြော။ အောင်အေးက ခပ်အေးအေးပင် ပြောလာ သည် ။

"တို့ မိသားစုမှာ Human Right ရှိတယ် ဖိုးဇော်၊ မင်း စိတ်ကြိုက်ရွေးပါ။ ချယ်ရီကို မင်းမယူနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလည်း ..တို့ အခင် အမင်မပျက်ပါဘူး..ဝင်ထွက်သွားလာပါ။ တို့ က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ..သိပ်မမှုတာ၊ ဖအေမပေါ်လည်း မွေးရဲတယ်..ဒါ ငါတို့မျိုးဆက်သွေးပဲ..."

သူ ခဏစဉ်းစားသည် ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည် ။

"ကောင်းပြီ..ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ မူးလို့ မှားသည် ဖြစ်စေ၊ မမှားသည် ဖြစ်စေ၊ ချယ်ရီကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူတယ်၊ မွေးလာတဲ့ ကလေးကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်မိမှာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် ချယ်ရီ ကို ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ညီမအရင်းလေးလိုပဲ အစဉ်တစိုက်ရှိခဲ့တာမို့ ညီမအရင်းလိုပဲ သေသည် အထိ ဆက်ပေါင်းသွားပါ့မယ်"

"ဟေး!...ဒါမှ ငါ့ယောက်ဖ"

"ဟေး!...ဒါမှ ငါ့တူကွ.."

"ဟေး!...ဒါမှ မေမေ့သား၊ ဖေဖေ့သားကွ.."

"ဟေး!...ဒါမှ နယ်လို့ကိုကိုကွ"

ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်နေသူတွေကိုကြည့်၍ သူ ကြောင် တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည် ။ ငါ့ရတာပဲ ဆင်ဖြူတော်ပေါ်သလို ကြီးပါလားဟ။ သူ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်သံကြားရ၏။ အေးချယ်ရီ ဆီကဖြစ်ပါသည် ။ ဗိုက်နှိပ်ရယ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဘာလို့ ဒီလောက်ဗိုက်နှိပ်ရယ်နေတာလဲ၊ အထဲကလေး ထိမှာ ပေါ့ချယ်ရီရဲ့ "

"ကိုကို အခုနပြောတယ်နော်...မွေးလာတဲ့ ကလေးကိုလည်း

ကျွန်တော်ချစ်မိမှာ ပဲတဲ့ ..၊ တကယ်ပြောတာနော်"

"တကယ်ပြောတာပေါ့ဟ.."

"ဒါဆို အခုပဲမွေးပေးမယ်..ချစ်ရင် ချက်ကြိုးမဖြတ်ဘဲ နမ်းရမယ်..ရော့..နမ်း.."

ခေါင်းအုံးကြီး..မိတ်ဆွေတို့ ...။

အဲသလောက်ဆို သူတို့ မိသားစုကို သဘောပေါက်လောက် ပြီထင်ပါသည် ..။

"ဟူး!..."

သူ နောက်ကြောင်းကို detail အသေးစိတ်ပြန်တွေးနေစဉ် အောင်အေး သူ့ကိုမီရုံမက ကျော်တက်သွားပုံရသည် ။

(အမှန်က စဉ်းစားတာကခဏလေးပါ၊ ချရေးလိုက်တော့ ပေနည်းနည်းရှည်ပြီး ကြာတယ်ထင်ရခြင်းပါ...။ စာရေးသူ)

သူတစ်ခွက်မော့လိုက်ပြီး...

"မင်းတို့ အိမ် အရင်လို ပျော်စရာကောင်းတုန်းပဲလား"

"မေးမှ မေးတတ်တယ်ဖိုးဇော်ရာ၊ အရင်ကထက်တောင် ပျော်စရာကောင်းသေး၊ မိုးကုတ်က ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ ရောက်နေလို့ .. ပျော်တယ်..ပျော်တယ်..တို့ ပျော်တယ်တောင် ဖြစ်နေသေးတယ် ..ဟာဟ..."

ဉာဏ်ဘော်မရှိသောရက်အတွင်း ပျော်ပျော်ပါးပါးသွား နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အလုပ်ခန်းမှာ တော့ မောင်မောင်ကြည် ဝင်းကို ဂျူတီလိုသလို ဝင်ခိုင်းရမည်။ အလုပ်လည်း ပါးနေသည် ပဲ။

"ငါ အေးချယ်ရီကိုတော့ အတော်လန့်သွားတယ်၊ အကယ် ဒမီရှော့ပဲ

ကွာ..၊ ဒါပေမယ့်..ငါ လေးယင်းယဆယ်ရက် မင်းတို့ အိမ် လာနေဦးမယ်"

"ဝဲလ်ကမ်းကွာ..မင်းလာနေရင် အားလုံးဝမ်းသာကြမှာ ၊ တစ်နေ့က တောင် ဘဘက ငဇော်တစ်ကောင် ဘာဖြစ်နေလဲ.. သတင်းပလင်းလေး မေးကြဦးဟ..တဲ့ ၊

ဒါနဲ့ ဒီရက်အတွင်း နက်ဖြန်သန်ဘက် ကိုကြီးတင်ဆွေ့၍ ပြန်လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားတယ်"

"ဟုတ်လား..၊ ကိုကြီး၍နဲ့ စင်ကာပူရောက်နေတာကြာပြီ ပဲ"

"ကိုကြီးပြန်လာရင် ပိုပျော်စရာကောင်းတယ်ကွ၊ သူ ကမ္ဘာ့ ပတ်လာတဲ့ ဟာသတွေ ကြားရတော့မှာ .."

"ဟေဟေ့..ကိုကြီး၍နဲ့က ကြိဖန်ရွတ်တတ်တာ၊ အေး.. နက်ဖြန်ပဲ ငါ အထုပ်နဲ့ ပြောင်းလာမယ်ကွာ.."

"ဒီညနေပြောင်းတောင်ရသားနဲ့ ..ဟား..ဒါ..ပေ.. မယ့်..."

အောင်အေး၏ အပျော်မျက်နှာ ချက်ချင်းညှိုးကျသွားသည် ။

"ဟေ့ကောင်ကြီး...ဒါပေမယ့်ဆိုပြီး မင်းမျက်နှာက ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ"

"ငါ ရှေ့ရေးကို မပူစဖူး လှမ်းပူလိုက်မိလို့ ပဲ..မင်းအတွက် ပါ.."

"ငါနားရှင်းအောင်ပြောကွာ.."

"မင်းအိမ်လာနေရင် 'သုမူယာ'နဲ့ တွေ့တော့မယ်"

"ဘာလဲကွ သုမူယာဆိုတာ.."

"မိုးကုတ်ကရောက်နေတဲ့ ငါ့နှမဝမ်းကွဲကွ.."

"အိမ်မှာ ရှိနေရင် ငါလာရင်တွေ့မှာ ပဲလေ..အဲဒါဘာဖြစ် လဲ.."

"စတွေ့တာနဲ့ ပြဿနာက စမှာ ပဲ.."

"မင်းနှမက အပေါက်ဆိုး၊ သဘောယုတ်မို့လို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး ဖိုးဇော်..အရမ်းသဘောကောင်းပြီး အရမ်းလှလို့ ..မင်း တော့ခက်ပြီပဲ.."

"အံ့မာ..မင်းကကွာ ငါ့ကိုမိန်းမ မမြင်ဖူးတဲ့ ကောင် ကျနေတာပဲ၊ ငါ တွဲလာတဲ့ မော်ဒယ်လ်တွေ မင်းသိပါတယ်"

"မင်းအကြောင်း အူမချေးခါးငါသိလို့ ပြောနေတာ၊ မင်းက အလှအပ မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်၊ ကြိုက်တတ်လွန်းတာ ငါသိနေလို့ "

"သူကအပျိုလား၊ ဘယ်အရွယ်လဲ"

"အပျိုပဲ..မင်းထက် နည်းနည်းပဲငယ်မယ်"

"ဟာ..လူပျို၊ အပျိုပဲ..တွေ့တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ် တာလိုက်လို့ ..၊ ချောလည်း ချော၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်ဆို ရင် ဘာလိုသေးလဲ ကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါတောင် ဆွေမျိုးတော်လာဦးမယ့် ဥစ္စာ.."

"မင်း မရနိုင်ဘူးသူငယ်ချင်း.."

"အောင်မာ မင်းက ငါ့ကိုလျှော့တွက်တာလား၊ ငါ အပျံစား တွေ ချည်း ဒါဇင်ကျော်လာတာ မင်းသိသားနဲ့ "

"သူက လက်ထပ်တော့မှာ ကွ...သဘောကပွတိန်တစ်ယောက်နဲ့ ၊ ဖိတ်စာရိုက်ရင်း အပျိုဘဝနဲ့ နောက်ဆုံးပျော်ပျော်နေ မယ်ဆိုပြီး တို့ အိမ် လာလည်တာကွ..."

"ဒီလိုဆိုလည်း ဖုတ်လေသည့် ငပိ ရှိလေ၏ မထင်ဘဲ ငါနေ

ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့.."

"ဟင့်အင်း..ငါမထင်ဘူးဗိုးဇော်၊ မင်း မြင်မြင်ချင်း မကြိုက်ဘဲ..မချစ်ဘဲ..မစွဲလမ်းဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကိုဖြစ်တော့မှာ ငါအတတ်သိနေတယ်"

"ဟ!..လင်ယူတော့မယ့် ဒုသနသောလောင်းလျာကို ငါဆို တဲ့ ကောင်က အကြောင်းပါအောင် လုပ်ပါ့မလား၊ ငါ့သိက္ခာကို မင်း အထင်သေးတာလား အောင်အေး.."

"မင်းကိုအထင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ဗိုးဇော်၊ မင်းက ကဗျာ ဆရာ၊ အင်မတန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ အင်မတန်လည်း ချစ်တတ်တယ်၊ အင်မတန်လည်း အစွန်းရောက်တယ်၊ ငါ့နှမ သုမူယာက တော်ရုံတန်ရုံလှတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်....၊

ငါ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ပြလို့ မကောင်းလို့ .. ခြေသည်း၊ ခြေဖျားကနေ ခြေသလုံးမွေးညင်း..အို..နဖူးက ဆံ နွယ်နုလေးတွေ အထိ တစ်ခုချင်းကိုလှတာ၊ မိန်းမလှချင်းတောင် လည်ပြန်ကြည့်ပြီး ခလုတ်တိုက်ရတဲ့ အထိ လှတာ..၊

သူ့မျက်နှာ..သူ့မျက်လုံးကို အနီးကပ်ကြည့်မိတဲ့ သူတိုင်း ခဏတော့ ဩကာသလောကကို မေ့မေ့သွားကြတာချည်းပဲ..၊ ခဏရူးသွပ်..ဒါမှ မဟုတ် တစ်သက်လုံး ရူးသွပ်သွားကြတာချည်း ပဲ.."

"မင်းဟာက လွန်လွန်းနေပြီကွာ.."

"မလွန်ဘူးသူငယ်ချင်း၊ ငါကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ..ငါ တောင် တစ်ဝမ်းထဲကွဲလို့ နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်းလောက်ကွဲရင် ခွေးမျိုးဖြစ် သွားမလား၊ သာကီဝင်မျိုးဖြစ်သွားမလား၊ အဲ့ဒီကြားက ဥဗ္ဗတကော အရူးမျိုးဖြစ်

သွားမလားမသိဘူး..ငါ့နှမငါ ရဲရဲတောင်မကြည့်ရဲဘူး"

"မင်းကွာ ကဗျာဆရာကို အလွန်အကြူးတွေ လာဖွဲ့ပြနေ ပြန်ပါပြီ၊
သောက်...ဟေ့ကောင်..သောက်ဦး.."

"ငါပြောတာမယုံရင် မင်း လာနေပါ..မင်းအသည်း ဖျတ် ဖျတ်လူးပြီး
ရူးချင်ရူး..မရူးရင် မင်းသေမှာ ပဲ..၊ အေး..ငါက တော့ မိုင်ကုန်ပြောပြီး
ပြီ..ငါဝတ္တရားကျေပြီ ဖိုးဇော်၊ နောက်တော့သာ ငါ့ကိုအပြစ်မတင်နဲ့ ..ငါ
ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့ .."

"ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ.."

"အေး..အဲဒီအကြည့်ပဲ မင်းကိုဒုက္ခပေးမှာ "

"အဲဒီဒုက္ခက ချို့မြန်မှာ ပါကွာ.."

"ချို့ပါစေ..မြန်ပါစေ..ဂိန်..ဂိန်..နဲ့ သာ မမြည်ပါစေ နဲ့ .."

ထိုညက အောင်အေး သူ့ကိုမိရုံမက ကျော်တတ်ပြီး ဂိတ်ဆုံးရောက်
ခါနီးပြီမို့ မူးပြီးပြောသောစကားပိုတွေဟု သူထင်ခဲ့သည် ။

ထင်မိခဲ့ပါလေသည် ။

★

အောင်အေးစကားကို မူးပြီးပြောသောစကားပိုတွေဟု သူထင်ခဲ့သည် ။ ထင်ခဲ့မိပါသည် လေ။ 'မမြင်ဖူး၊ မူးမြစ်ထင်' ဆိုသောစကားရှိပါသည် ။ မြင်ဖူးနေလျက် သည် တစ်ခါမြင်ရသော မူးက သူ့ကိုရူးစေတော့သည် ။ ရူးရပါတော့သည် ။

"အစ်ကိုအောင် ခဏခဏပြောပြောနေလို့ ..ကဗျာဆရာ ကြယ်ဝန်းရံလို့ သိထားတဲ့ ကိုအေးကိုဇော်ကို နာမည်ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ..အခုမှ ပဲ ကဗျာဆရာကို အရှင်လတ်လတ်နဲ့ အနီးကပ် တွေ့ဖူးတော့တယ်..ဟင်း..ဟင်း၊ 'သု'စိတ်နဲ့ ပုံဖော်ကြည့်ထား တာနဲ့ တခြားစီပဲ.."

"ဗျာ!.."

မိန်းမလှမြင်လျှင် အလိုလိုအာလျှာသွက်လေ့ရှိသော.. သူ့ပါးစပ်မှ ဤတစ်လုံးသား ပထမဆုံးထွက်ကျ လာပြီး ဆက်တီပေါ်ထိုင်လျက်ကြီးမေ့နေပါတော့သည် ။ ဝိုင်းစက်၍ အရည်လဲ့နေသော သူမမျက်ဝန်းထဲက..ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝပ်တွားစွာထိုင်နေသော သူ့ပုံရိပ်ကို သူမြင်နေရသည် ။ အစ်ကိုအောင်ပြောပြောနေလို့ တဲ့ .. ဒီကောင် ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေများ ဖောဖောသီသီ ပိုပိုလျှံလျှံ ပြောထားမလားဟု ချက်ချင်း ပူပင်သွားမိသည် ။ သူကလည်း ကောင်းတာသိပ်မရှိဘူးလေ။ သူ့ကောင်းကွက်က လက်နှိပ်မီးထိုးပြီး ဂျပ် ရှာသလို ရှာရမည့် အဖြစ်။

"သု ထင်ထားတာထက် အများကြီးနုတယ်၊ ခေတ်မီတယ်၊ ချော

တယ်.."

ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့ ..။

အသက်ရှူလို့ ပြန်ရစပြုလာသည် ။

"အောင်..အောင်အေးက ကျွန်တော့်အကြောင်းဘယ်လို ပြောလဲ.."

"ပြောတာတော့အများကြီးပဲ..။ သု ခြုံငုံပြီးသိလိုက်တာက သဘောထားပြည့်ဝတယ်၊ နှမြောတွန့်တို မရှိဘူး၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ နှောင်ကြိုးကင်းတယ်၊ လက်ဖွာတယ်၊ လုပ်ချင်တာ တစောက်ကန်း လုပ် တတ်တယ်၊ စကားလုံးများ သွားတယ် ကဗျာဆရာရေ တစ်လုံးထဲ ပြော ရရင် ဇွတ်ပေါ့နော့.."

စကားပြောပုံ၊ မျက်စိချိပုံ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး ကော့လာပုံ၊ မျက်လွှာဆတ်ခနဲချ၍ မျက်နှာကို ရွေ့ရုံရွေ့ပုံ၊ ဖတ်ခနဲ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်၍ စူးခနဲလက်ခနဲ တည့်တည့်မရွေ့စတမ်း စိုက်ကြည့်နေပုံ၊ အလို..သူ့ ရင်တွေ တလှိုက်လှိုက်ခုန်နေပါလား။

စက်ကွင်းပြင်းအားတစ်ခု သူ့ကိုလွှမ်းခြုံထား၏။ နှလုံးသား အပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံးထုံ(နေသလိုကြီး)နေသည် ။ ထုံနေသည် က ပို လှသည် ။ ထုံနေသလိုထက်...

သူမ၏ ဆွဲငင်ခြင်းအဟု န်၌ ခြေစုံပစ် ပေါလောလွင့်ပါနေ၏။ ဧရာမ သံလိုက်တုံးဆီ ပြေးနေသော သံတိုမယ်နတစ်မှုန်လို့ သူ့ ကိုယ်သူ ယုံ လာ၏။ 'ငါတော့မိုင်ကုန်ပြောပြီးပြီ၊ ငါ့ဝတ္တရားကျေပြီ' ဆိုသော..အောင် အေး မူးပြီးအပိုပြောတာမဟုတ်မှန်းလည်း နဖူး တွေ့..ဒူးတွေ့..နှလုံး တွေ့မို့ ယုံလာနေ၏။

'တင့်လှပေဟန်၊ ဘက်မရံတည့်၊ ခြောက်တန်နတ်ရွာ၊ ဘုံ ကလာ

သို့..အစရှိသည့် ရတုဘုရင်(မိန်းမအလှဖွဲ့တွင် ဧကရာဇ်) နတ်သျှင်
နောင်ကအစပြု၍ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှကို ဖွဲ့ဆို နိုင်စွမ်းသည့်
မြန်မာစာဆိုများအားလုံး...

ကာလီဒါ၊ ခါလီဂျီဘရန်း၊ ဆစ်ဒနီရှ်လ်ဒန်း..အဆုံး တစ်ကမ္ဘာ
လုံး၏ အကောင်းဆုံးပါရမီရှင်လက်များ စုရုံးခါ 'သုမူယာ' ၏ အလှကို
ရေးဖွဲ့ကြစမ်းပါ။ တတ်စွမ်းသမျှအလှနှင့် ပတ်သက်သော
နာမဝိသေသနစကားလုံးမျိုးစုံနှင့် ခြယ်မှုန်းကြစမ်းပါ...။

ဟုတ်ကဲ့..(အများကြီးပြန်မသုံးပါ) လေးခွန်းသာ...။

ရှုံး..ပါ..လိမ့်..မည်။

ရေးသားဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော တစ်ခုချင်း၊ တစ်အုံ ချင်း၊
တစ်လွှာချင်း၊ နုအုဖြာနေသော ကုမုဒြာ..သုမူယာ ဖြစ်ပါ သတည်း။

"အရင်က 'သု' ကဗျာကို သိပ်မခံစားတတ်ခဲ့ဘူး၊ အစ်ကို အောင်
က..ဖတ်ကြည့်စမ်း အဲ့ဒါငါ့သူငယ်ချင်းရေးတဲ့ ကဗျာ၊ ကြယ်ဝန်းရံရေးတဲ့
ကဗျာဆိုပြီး စာနဲ့ လှမ်းလှမ်းပို့မှ ဖတ်ကြည့်ပြီး..ဪ ကဗျာဆိုတာ ဒါ
ပါလားလို့ သိလာတာ..၊ ကြယ်ဝန်းရံကဗျာဆို ရှာ ဖတ်တတ်လာတာ၊
ကဗျာကောင်းကောင်း တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး ခံစားရတာ..စိမ့်ဖျန်းပြီး တွေး
နေရတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့ မှ မတူဘူးနော် လူဖြစ်ရကျိုး နပ်နေသလို
ပဲ..."

ကဗျာဖတ်တတ်မှ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်လာသည် ဟု (ဖတ်သူ) ပြောသူ
က ပြောနေသော်လည်း ကဗျာရေးစပ်သူက အခုနကမှ လူ ဖြစ်ရကျိုးနပ်
လာလေသည် ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေပါ၏။ အခုနကမှ သုမူယာကို မြင်ဖူး
လို့ လေ...။

ဒေါ်ကြီးဒေါ်ပွေးလှ ကြော်ငြာဖြတ်ဝင်လာ၏။ ဆေးပုလင်း ကြီးနှင့်

...

"သမီးသုမူယာ..ညက ထုပ်ဆီးတိုးတုန်းက ဆူးခြစ်မိတဲ့ ခြေသလုံး ဆေးထည့်ရအောင်၊ ခုမှ ဆေးဘူးက ရှာတွေ့တယ်... မှန်းစမ်း.."

အလှတစ်ပါး ခြေသလုံးသား လှစ်ခန်းပါပေ။

သူမက စကပ်ထဘီကို..သူ့ရှေ့၌ပင် အနည်းငယ်မတင်သည် ။ မွေးညင်းရှိန်းမြနှင့် ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ပြောင်ချောနေသော ဝင်းဝင်း မွတ်မွတ် သလုံးသားလေး။

အခုန ဒေါ်ကြီးကြော်ငြာဖြတ်ဝင်၍ တင်းနေသောစိတ်.. ငယ်ထိပ်က နေ ထွက်သွားသည် ။ အကောင်းဆုံးကြော်ငြာပါပေ..။ ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲ ပြန်မဝင်ချင်နေပါ..ကြော်ငြာချည်းပဲ ပေ နှစ်သောင်းပြ လည်း နှစ်ထောင်းအားရရှိမည်သာ။

"အား!..စပ်တယ်ဒေါ်ကြီး"

အလိုလိုပင်..သူ့ပါးစပ်က လေပြည်လေညင်းလေး ထွက်လာသည် ။

သူ့လေပြည်ကြောင့် ခြေသလုံးသားပေါ်က ခပ်ပါးပါးမွေး ညင်းလေး တွေ ပြိုင်တူယိမ်းကသွားတာလေး..လှသေးတော့။

"သမီးသုမူယာ..ညည်းခြေချင်းဝတ်ကို လက်နဲ့ ဆုပ်ကြည့်စမ်း"

သုမူယာက ဘုမသိဘမသိ ဒေါ်ကြီးပြောသလို ဆုပ်ကြည့်သည် ။

"ဟယ်!..အတိအပတ်မိတယ်တော့၊ အဲလို မိန်းမတိုင်း မအုပ် မိဘူး၊ အုပ်မိရင် ချမ်းသာသတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ညည်း သူဌေးအရာရှိနဲ့ ညားတာ.."

"အွန်း..တစ်နှစ်မှာ ဆယ့်တစ်လ ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ အိမ်ဦးနတ်ကို

ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ရောက်လေရာရာ နတ်မိမယ် အဖြူအမည်း တွေ
ထည်လဲတွဲနေမယ့်ဟာ ရောဂါတောင်ကြောက်ရသေး၊ မလွန် ဆန်ရဲလို့
..အိမ်ကပေးစားလို့ သာ..နို့မို့ ကြဲသေး.."

သူ့ကို ဟန်ပါပါကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒိတ်ခနဲဖြစ်ရ၏။

"သုက ဒီပြင်နည်းနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ ကိုယ့် ကို
လည်း ကြင်နာတဲ့ သူကိုမှ ယူချင်တာ ဒေါ်ကြီးရဲ့ "

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောပြီးမှ မသိမသာ မျက်နှာ
ထောင့်ကပ်၍ ကြည့်ချက်က အပိုင်ကန်ကွက် တိုင်ထိပြန် ထွက်လာ
သလို ဖိုခနဲ ဟာခနဲဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ သည်။ မူးမြစ်
ကလေးရေ..သည့် ကောင်အရူးချစ် စပါပြီ။

*

ညနေပိုင်း အိမ်ဝင်းနောက်က Tennis grass court တွင် တင်းနစ်
ကစားကြပါသည်။ အောင်အေးက သူနှင့် သုမူယာကိုတစ်တွဲ သူနှင့်
နွေးနယ်လီ၊ အေးချယ်ရီကလဲ တွဲ၍ ကစားပါသည်။

ပိုးစကပ် တိုနဲ့နွဲ့လေးနှင့် Nike ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကလေး သူ့ရှေ့က
အနီးကပ်..ရပ်၊ ရွှေ၊ ပြေးလွှား၊ ရိုက်ချက်ရှူးလျှင်..ဟူး ခနဲအော်၊
ရိုက်ချက်ဝင်လျှင် ရဟူးခနဲ အော်ပုံလေး အသည်းတုန် အူတုန်ဖွယ် ဖြစ်
ရသည်။ အငေးကောင်း၍ ဘေးစောင်းဝင်လာသော ဆော်ချက်
မျက်ခွက်နှစ်ခါမှန်သည်။

မိသားစုပရိသတ် တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်ရသည်။

ခဏနားတော့ သူက ကုတ်ဘူးနှစ်ဘူးသွားယူသည်။ ဖောက် ခနဲ

ဖောက်၍ သုမူယာကို တစ်ဘူးအရင်ပေးသည် ။ သုမူယာက နှုတ် ခမ်း
တေ့၍ တစ်ငုံသောက်အပြီး..

"ဒီဘူးပိုအေးတယ် မူယာ၊ ရှေ့..အဲ့ဒီသောက်လက်စဘူး ပေး.."

သုမူယာက ယောင်ယမ်း၍ ဘူးလဲလိုက်သည် ။

"ဟင်!..အေးတာချင်း အတူတူပါပဲ"

"ဟင်းဟင်း..မွေးတာချင်းက မတူဘူးလေ.."

နှုတ်ခမ်းနီရာပါနေသော သံဘူးလေးကို သူ နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ စုပ်
လိုက်သည် ။ သုမူယာ ရိပ်မိသွားသည် ။

သူ..မူယာကို...။

"သူ သိပ်အသားယူချင်တတ်တာပဲနော်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါက 'အရိုး
ကြီး'ရှင့်..ဟင်းဟင်း.."

အချင်းချင်းသာ နားလည်နိုင်သော ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ရင်ခုန်တုန်
လှိုက်ဖွယ် ဘာသာစကားဖြစ်ပါသည် ။ သူနမ်းနေသည် မှာ နှုတ်ခမ်း
အတုဟူလို့ ၊ ဟုတ်ပါ..အေးစက်စက်ကြီး။

ထိုညနေက နေညိုတာ မြန်လွန်းသည် ။

*

ညဉ့်စာထမင်းဝိုင်းတွင် ဘဘဦးမောင်းထောင်က စားပွဲ ထိပ်တွင်
ထိုင်သည် ။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဦးမောင်အေး၊ သူဘေးတွင် ဒေါ်နွေးနွေး
က နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင်သည် ။ ဘေးဘက်သုံးခုတန်းတွင် ..ဒေါ်နွေးနွေး
ထောင့်ကွေး၌ ဒေါ်ပွေးလှ၊ ပြီးတော့..ခုံလွတ်၊ ခုံလွတ်ဘေးကထောင့်
တွင် သူထိုင်နေသည် ။ ဘဘနှင့် အာလာပ သလာပ ပြောနေသည် ။

ဟိုဘက်သုံးခုတန်းတွင် ဦးမောင်အေး ထောင့်ကွေးမှ စရ သော် အောင်အေး၊ ချယ်ရီအေး၊ ခုံလွတ်။ ထမင်းစားပွဲသို့ မရောက် သေးသူနှစ် ယောက်က နွေးနယ်လီနှင့် သုမူယာ။ (ထင်သာမြင်သာ ရှိပါရဲ့ လား မိတ်ဆွေ dinner seating plan ကို...)

သူ့ဘေးအလယ်ခုံနှင့် အေးချယ်ရီဘေး သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် ထောင့်ခုံလွတ်နေသည် ။ ထမင်းစားနေကြပြီ။

သူ ဆုတောင်းနေသည် ကို ရှင်းပြနေစရာလိုမည်မထင်ပါ။ သူ့ခုံဘေး သို့ သုမူယာလာထိုင်စေချင်သည် ပေါ့နော့..။ သို့သော် နွေးနယ်လီ အရင် ရောက်လာသည် ။ ဝေ့ကြည့်၍ ..သူ့ဘေးတွင် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်သည် ။ သူ ဆုတောင်းမပြည့်တော့ပါပြီ။

သူသတိထားမိသည် မှာ ဘဘက နွေးနယ်လီကို မျက်ထောင့်နီနီနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည် ။ မေးစေ့ မသိမသာခါပြ သည် ။ နွေးနယ်လီ က သူ့ဘဘ လုပ်ပြသည် ကိုမြင်သည် ။ မသိချင် ယောင်ဆောင်လိုက် သည် ။ နှုတ်ခမ်းပင် ငှုခနဲ ငေါ်လိုက်သေးသည် ။

ဆံပင်ဖါးလျား၊ သနပ်ခါးရည်ကျဲနှင့် သူ၏ လမင်း ထမင်းစားခန်းထဲ နောက်ဆုံးမှ ထွန်းလင်း လာလေသည် ။ သူ့ကို ဝင်ကတည်းက ပြီး ပြသည် ။ ဘယ်လိုနေနေ ကျက်သရေရှိပါပေ။

နီးစပ်သောဘဘကို ဟင်းခတ်ဦးချပြီး..သူ့ပန်းကန်ထဲ ကြက် အသည်းတုံး လှမ်းထည့်ရင်း သုမူယာက..

"လေးစားအပ်ပါသော ကဗျာဆရာကြယ်ဝန်းရံအတွက်"

သူ့ဘေးရှိ နွေးနယ်လီက ငပိရည်တစ်ဇွန်း ခပ်၍ ..

"ရည်းစားသက်စေ့ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခဲအိုအတွက်.."

"ဟာ..ဒီကောင်မလေး.."

အားလုံး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် စတင်စားသုံးကြသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာများ ပြောကြသည်။ သူက သုမူယာရှေ့ မသောက်ချင်၍ ထမင်းက နင်တင်တင်ဖြစ်နေသည်။

'အင်း..ဉာဏ်ဘော်သာရှိနေရင် အရောင်မပါ အနံ့မရှိ တဲ့ ဂျင်နဲ့ တော နှစ်စပ်ပြီးသား အသင့်ရောက်လာမှာ ပဲ'ဟု တွေးရင်း ခပ်လေးလေးဝါး နေစဉ်...

"အား!..စပ်တယ်..စပ်တယ်.."

ဗေစင်ကိုပြေး၍ ထွေးထုတ်လိုက်တော့ ကုလားအော်ငရုတ်သီးတောင့် ထွက်လာသည်။ နွေးနယ်လီလက်ချက်ကလွဲ၍ အခြားသူ မရှိ။ ထမင်းဝိုင်းက တခွံခွံရယ်သံတွေ ထွက်နေစဉ်..အောင်အေး ရုတ်တရက် ထလာပြီး...

"လာ..သူငယ်ချင်း ရေခဲရေသောက်လိုက်"

ရေခဲသေတ္တာဆီ လက်တို့ ခေါ်သွားသည်။ ဖွင့်လိုက်တော့ ဖန်ခွက်ထဲ အသင့်ထည့်ထားသော ပြည့်ခါနီးခွက်နှစ်ခွက်။ တစ်ခွက် သူ့ကိုကမ်းပေးသည်။ စပ်စပ်နှင့် သူမော့ချလိုက်သည်။ တစ်ဝက်ဝင်မှ ဂျင်နှင့် အချိုရည်နည်းနည်း စပ်ထားသည့် ဒိုင်လျှိုခွက်တွေမှန်း သိရတော့သည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါဘိ ယောက်ဖရေ..အေ့!..။

တစ်ယောက်တစ်ခွက်မော့အပြီး မသိမသာထပ်စပ်ထားခဲ့သည်။ အင်း..နွေးနယ်လီ ဂျေလပ်ဇီကြောင့် လာထိုင်သည် ဟု သူထင်ခဲ့မိ၏။ မဟုတ်ပါ။ စားရင်းသောက်ရင်းတောင် နောက်ပြောင်ချင်သော သည် မိသားဟု ၏ ဉာဏ်ဖြစ်ပါတော့သည်။

အရက်ဝင်၍ စားကောင်းလာသည် ။ ကျေးဇူးပါ နွေးနယ်လီလေး
ရေ့..၊ စကားကောင်း..စားကောင်းနေစဉ် နောက်တစ်တောင့်
ထမင်းလုတ်ထဲ ပါလာမှန်းသိသည် ။

မဝါးမကိုက်ဘဲ..အား..စပ်တယ်အော်သည် ။ အောင်အေးက
ရေခဲသေတ္တာဆီပြေး၍ အရက်ခွက်ယူ လာပြီး သူ့ဘေးလာ ချသည် ။ သူ
လည်း တစ်ခွက်။ ခပ်တည်တည်ပင် ကောက်မော့ခွင့်ရ နေတော့သည် ။
တစ်ဝက်ကျော်ကျော်အကျန်တွင် ဘဘက ထမင်း လက်စသိမ်း၍ ရေ
အမှတ်နှင့် ဇော်ခနဲကောက်မော့မှ ဖူးခနဲပြန် ထွက်ကုန်ပြီး...

"ခွေးသားနှစ်ကောင်..အတည်ပေါက်နဲ့ မျက်လှည့်ပြပြီး သောက်နေ
တာအရက်တွေဟဲ့..."

သုမူယာရှေ့ အရှက်ဟက်တက်ကွဲသော်လည်း ရယ်မော ရွှင်ပြစွာ
ထမင်းပွဲပြီးဆုံးသွားလေသည် ။

"ထမင်းမဝင်ကတည်းက သိပါတယ်နော်၊ စားကောင်း အောင်
သောက်ပါ..မူးတော့မမူးနဲ့ ၊ မူးရင်တော့ ကြောက်တယ်"တဲ့ ၊ မခို့တရို့
ပြောပုံလေး၊ ကြောက်ပြပုံလေးက ဖျစ်ညှစ်ပစ်ချင်စရာ။

ဟုတ်ကဲ့။ သူတောင့်တမွတ်သိပ်နေသော အနီ ဖျစ်ညှစ်ခွင့် နီးပါး
အခြေအနေကို ပြာနှမ်းလင်းထိန်နေသော လမင်းက သယ်ဆောင် လာ
လေသည် ။ တင်းနစ်ကွင်းထဲတွင် ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစား ကြခြင်းဖြစ်
ပါသည် ။ လူကြီးလူငယ် ကျား-မယမျှတအောင် ဘဘက လူခွဲပေး
ပါသည် ။

အောင်အေး၊ အေးချယ်ရီ၊ ဒေါ်ကြီးနှင့် သုမူယာက တစ်ဖက်...သူ၊
နွေးနယ်လီ၊ ဒေါ်နွေးနွေးတို့ လင်မယားက တစ်ဖက်၊ အကြိတ်အနယ်
အော်ဟစ်၍ ထုပ်ကြမ်းတိုးကြပါသည် ။ ပြောစရာ လိုမည်မထင်ပါ။

သူ သုမူယာကို တစ်ဒါဇင်မကသော အကြိမ်ပေါင်းနှင့် ဖက်မိပါသည်။ ။ အခြားသူများကို လွယ်ကူစွာ(တစ်ခါတစ်ခါ ခလုတ် တိုက်သလိုလို လုပ်၍)လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး သုမူယာကိုသာ ဦးစားပေး အဆင့်တစ် တားဆီးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူ့ကိုသာ ကြိုးစား ပမ်းစားဖမ်းနေ သော ကျွန်တော့်လက်တွင်း သက်ဆင်းရသည် ကို.. သုမူယာလည်း ပျော် ရွှင်ကြည်နူးနေပုံရပါသည်။ ။

ပွဲသိမ်းသောအခါ အောင်အေးက ဝီစကီရောထားသော သံဘူးချင်း ချိုးယားစ်၍ ကပ်ဒိုးလေးလာပြောသည်။ ။

"ငါပြောတာလွန်သလား ဖိုးဇော်၊ သွားစေ့စမ်း..ဟုတ်ပါ၊ နွားပြာကြီး အောက်သွားတွေမရှိတော့ဘူးဟ.."

"တိုဝင်သွားတာဖြစ်မယ် အောင်အေးရ..အံ့ခဲရ၊ အံ့ကြိတ်ရ၊ စိတ် ထိန်းရလွန်းလို့ .."

"မရှုမလှတွေတော့ ငါမြင်ယောင်သေးတယ်" တဲ့ ...။

*

တတိယမြောက်နေ့ခင်း ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ..သူသည် အောင် အေး၏ စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

အောင်အေး အပင်ပန်းခံ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော.. ဥရောပ၊ အမေ ရိက နေပူဆာလှူအသင်းများ ၏ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး အားပါး တရစာအုပ်များ ရှိ အရုပ်များကို လှန်လှောကြည့်နေစဉ်...နှာဝ၌ မွှေးခနဲ သင်းပျံ့လှိုင်ထုံ သွားသည်။ ။

မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင် သူ၏ လမင်း၊ နေ့ ခင်းကြီး ပင် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်းလင်းသွားသည်။ ။

တံခါးကို ကျောနှင့် မှီ၍ ချပ်ခနဲပိတ်ရင်း...

"ကိုဇော်ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ၊ သူက ဒီမှာ လာနှပ်နေတာကိုး...၊ မှန်း...ဘာစာအုပ်တွေလဲ.."

"အလကားနေ..အလကားပါ"

သူ Playboy စာအုပ်တွေကို ကမန်းကတန်းပိတ်၍ နီးစပ်ရာ စင်ပေါ်ပစ်တင်မှ လျှောကျ၍ အလယ်စာမျက်နှာက ပွင့်လာသည်။ ။

"ဘုတ်!..."

မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်၏ အစ်မ ဂျက်နက်ဂျက်ဆင် ခုတင်ပေါ်ရှိ ပိုးတွန့်အိပ်ရာခင်းပေါ် စပါးကြီးမြွေနှင့် နပန်းလုံးနေပုံဖြစ်သည်။ ။

"ဟင်းဟင်း...ကိုဇော်မျက်နှာ အခုနက မရဲဘူး၊ ခုမှ ပဲ ရဲခနဲ နေတော့တယ်.."

သူမက အရုပ်တွေဟိုလှန်သည် လှန်နှင့် စာအုပ်ထဲအာရုံ ရောက်နေသည်။ ။ ကိုယ်ကျပ်စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် သရီးကွာတား ဂျင်းဘောင်းဘီအသားကပ်ကြောင့် ..စာအုပ်ထဲက ဖွံ့ဖြိုးမှုထက် အသက်ပါနေသော အရှင်လတ်လတ် (၃၂)ကောဌာသလေးကို.. ရင်ခုန်စွာ သူအာရုံစိုက်လိုက်မိသည်။ ။

ရှန်ပိုနီနှင့် သူမ၏ ကိုယ်သင်းနို့က အခန်းကျဉ်းထဲ လှိုင်ပြည့်နေ၏။ နှစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိနှင့် ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုသော လွတ်လပ်မှုက နှစ်ဦးသားရင်ခုန်သံ ပိုမြန်စေတော့သည်။ ။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးနှစ်ကွက် ကွက်ထားသည်။ ။ ဆံပင် ဖြန့် ချ၍ နှင်းဆီရဲရဲ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။ ။

"လှလိုက်တာမူယာရယ်"

စိတ်ထဲကနှစ်နှစ်ကာကာ မြည်တမ်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါ သည် ။
သို့သော်..ပါးစပ်က စကားလုံးတွေအဖြစ် ခပ်ညည်းညည်း ထွက်ကျလာ
သည် ။ သူမက ပါးနှစ်ဖက်ကို ပူလိုက်ပြီး..

"သူငယ်တော်ရုပ်နဲ့ မတူဘူးလားဟင်"

ဟု မျက်နှာကို သူ့အနီးတိုးပြပြီး ပူနေသောပါးနှစ်ဖက်ကို သူ
လက်ညှိုးနှင့် စုံပြိုင်ထိုး၍ ထွက်လာသောလေနှင့် သူ့မျက်နှာကို လာ
မှုတ်သည် ။ ကြာညိုနံ့သင်းသော၊ သန့်ရှင်းသည့် ခံတွင်းနံ့က လည်း သူ
စိတ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ကလူပြန်၏။

"ကိုဇော့မျက်စိထဲ..ဟာဝိုင်အီကျွန်းသူလေးလို့ ထင်နေတယ်"

"သု ဟာဝိုင်အီအက ကတတ်တယ်..ကြည့်"

လက်ကလေးလိမ်၍ တစ်ချက်နှစ်ချက်တွန့်လိမ်၍ လှည့်ပြသည် ။ သူ
တံတွေးမျိုချမိရသည် ။

"မူယာ သိပ်ပျော်နေမှာ ပဲနော်.."

"ပျော်တာပေါ့..ကိုဇော်ကော သုနဲ့ နေရတာ မပျော်ဘူး လားဟင်"

"တစ်ခါမှ ဘဝမှာ ဒီလောက်မပျော်ဖူးပါဘူး မူယာ..တကယ်ပါ၊ ဒါ
ပေမယ့် တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ခွဲရတော့မယ်ဆိုတာကို တွေးပြီး စိတ်
တွေလေးလေးထွေထွေကြီး ဖြစ်နေတယ်"

ရုတ်တရက် မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားပြီး..

"သုမူယာဆိုတဲ့ မိန်းမလည်း ဘာထူးလို့ လဲကိုဇော်ရယ်"

"ဪ..သုမူယာက ခင်ခင်မင်မင် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ခွဲပြီးရင် ချစ်သူနဲ့

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လက်ထပ် ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်"

ညှိုးကျရာမှ သိသိသာသာမှိုင့်တွေသွားပြီး သူ dream bed ဘေးရှိ ဆိုဖာအလုံးလေးတွင် ဖြည်လျော့ထိုင်ချရင်း..

"ချစ်သူမှ မဟုတ်တာကိုဇော်ရယ်...အသက်လည်း ကြီး၊ ရုပ်ကနည်းနည်းကြမ်း၊ ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိမယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ အိမ်က အတင်းအကျပ် စီစဉ်တာလေ၊ သူတို့ မျိုးရိုးအစဉ်အလာက မိဘစီမံရာပဲလေ..ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ခဲ့ဘူး..ဟူး!.."

သူမူယာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချသလို သူလည်း လေပူတွေကို ရင်ထဲကမှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

"မူယာတို့ လက်ထပ်မှာ ကဘယ်နေလဲ"

"အခုလ(၂၀)ရက်နေ့၊"

"ဟင်!...ဒီနေ့ (၁၄)ရက်နေ့ဆိုတော့ ကြားမှာ ငါးရက်ပဲရှိ ပါတော့လား၊ မူယာဘယ်နေ့ပြန်မှာလဲ"

"(၁၈)ရက်နေ့မှ ပြန်မယ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်က အသွား အပြန် ဝယ်ပြီးသား၊ သုလေ...တတ်နိုင်သလောက် အပျိုဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ"

"လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း သံယောဇဉ်ဝင် လာပြီး ချစ်သွား ပျော်သွားမှာ ပါလေ.."

"ဟင်း...ဝေးပါသေးတယ်"

"ဖိတ်စာက ရိုက်ပြီးပြီလားဟင်"

"နက်ဖြန်ရမယ်"

"မူယာတို့ စေ့စပ်တာ ဘယ်တုန်းကလဲဟင်"

"မကြာသေးဘူး ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း တစ်ရက်ကမှ "

"ဪ...ဇန်နဝါရီလထဲမှာ ကိုဇော်နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်"

လွမ်းလွမ်းမြေ့မြေ့ပြောလိုက်သော သူ့မျက်နှာနှင့် အသံနေ အသံထားကြောင့် သူမူယာသက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ယမ်းခါသည် ။

သူ့မျက်နှာကို အသေအချာစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းဝိုင်း ဝိုင်းကြီး တွေ စိုလက်လာသည် ။ သူမလက်ကလေး..သူ့ပခုံးဆီ ခပ် ဖြည်းဖြည်း မြောက်တက်လာစဉ်...

"အဟမ်း!...ဘဘက ကော်ဖီသောက်ရအောင်တဲ့ ရှင်"

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး တံခါးဝက အသံပေးသည် ။

သက်ပြင်းပြိုင်တူချရင်း လေးကန်စွာ မတ်တတ်ရပ်မိကြသည် ။

ကော်ဖီစားပွဲ၌ ကြိုရောက်နေသော အိမ်သားအားလုံး.. သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မသိမသာရော၊ သိသိသာသာရော အကဲခတ် နေကြသည် ။ ရယ်ရယ်မောမောမရှိကြ။

'မင်း..ငြိနေပြီမဟုတ်လား ဖိုးဇော်..ငါအစက မပြော ဘူးလား' ဟူသော အောင်အေးအကြည့်ကို သူသိသည် ။ ဘာမှ မတုံ့ ပြန်ချင် တော့...။

ကော်ဖီအကောင်းစားနှင့် မုန့်မျိုးစုံက...သည် နေ့ခင်း၌ အရသာမဲ့ နေသည် ။ သူမူယာ တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်၍ ထသွား၏။

ချစ်ခြင်း၏ ပူလောင်ခါးသီးသောအပိုင်းသည် စ,ပါချေပြီ။ သုမူယာ
ရောသူပါ စိတ်နှလုံးတွေ လေးလံနေကြသည်။ ။

မပေါင်းနိုင်..မဆုံရဘဲ ဝေးကြရတော့မည့် အဖြစ်က.. ဝန်ထုပ်ခပ်
ကြီးကြီးလို သူတို့ နှလုံးသားများအား ဖိစီးထားလေပြီ။

အများ နှင့် အတူစား၊ အတူကစား၊ T.V, D.V.D အတူ ကြည့်၍
အလိုက်သင့်ပြီးရယ်နေရသော်လည်း ..အသက်မပါမှန်း သူတို့ ချင်းသိ
ရုံမက ဘေးကပါရိပ်မိလာသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ စင်ကာပူက ဘာဘ၏ သားကြီး ဒေါက်တာတင်ဆွေ
ညွန့် ရောက်လာ၏။ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားအောင် ပျော်ရွှင်သွားကြ
သည်။ ။ အများ ရှေ့၌ ပါးစပ်တဖြဖြ လုပ်နေရသော သူ့ အဖြစ်ကို သူသာ
သိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မင်းပျော်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာဟု ရွံ့
မုန်းစက်ဆုပ်လာမိ၏။

ညနေကြက်တောင်ရိုက်သောအခါ သုမူယာက ငြီးစိစိ ဖြစ်နေသဖြင့်
မကစားချင်ကြောင်းပြော၍ ရှောင်သွားသည်။ ။ သူလည်း တစ်ပွဲရိုက်
အပြီး ရေသောက်မလိုလို ရူးပေါက်မလိုလိုလုပ်၍ ကြက် တောင်ကွင်းမှ
ထွက်ခဲ့သည်။ ။

သုမူယာကို ပတ်ရှာနေမိသည်။ ။

တင်ဆွေညွန့် အရွမ်းဖောက်ရင်းစကားနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်
စလုံး ကွင်းမှ ပျောက်နေသည် ကို ဂရုထားမိမည်မထင်ပေ..။

"ဟင်!..ဟိုနောက်ဖေးက ပန်းချိုလေးဘေးမှာ "

နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံတန်းလျားလေးတွင် သုမူယာထိုင် နေသည် ။ ပုံပုံ
လေး..။ လက်ထဲတွင် ဖိတ်စာကတ်ကလေးကိုရှိ၍ ငိုငင်တွေ့နေသည် ကို
ဘေးတိုက်မြင်နေရသည် ။ သူ့အသံပေး၍ ချဉ်းကပ်သွားတော့ တစ်သျှူး
ပေပါနှင့် မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း သုတ်ပစ်သည် ။ သူ့ကိုလှမ်းအကြ
ည့်၌ ..အရည်လည်နေသော စိုစွတ် မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့ရသည် ။
ဘေး၌ ဝင်ထိုင်၍ ..

"ဖိတ်စာတောင်ရမှ ကိုး..."

သူပြောလိုက်မှ ပင် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခါ
ဖိတ်စာကိုမြေပေါ်ပစ်ချသည် ။ ဖိနပ်နှင့် တက်နင်းသည် ။ သူ ခဏတာ
ကြောင်အငေးမောနေမိသည် ။ ခဏနေမှ ...

"မူယာရယ် ဒီလောက်တောင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာဖြစ်နေရင်လည်း
မဂလာကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ပါလား၊ တစ်သက်လုံးကိစ္စကြီးနော်.."

မျက်ရည်လည်ရွဲ ကြည့်လာသောကြောင့် ..သူ့ရင်တွင်း အနက်ရှိုင်း
ဆုံးနေရာက နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။

"အပြောလွယ်သလောက် လုပ်ရခက်တယ်ကိုဇော်၊ လူကြီး တွေ
လက်နဲ့ ရေးတာ ခြေနဲ့ ဖျက်ဖို့ မဝံ့ဘူး"

"သူတို့ က ပါးစပ်နဲ့ စီမံတာ..ကိုယ်က တစ်သက်လုံး စိတ်ရောကိုယ်

ပါ ဆင်းရဲခံရမှာ ၊ လျော်ကြေးပေးပြီး ဖျက်ပစ်လိုက်၊ ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ..ကိုဇော်ပေးမယ် မူယာ.."

"ကိုဇော်ချမ်းသာမှန်း သုသိပါတယ်၊ ဖိတ်စာက လေယာဉ်နဲ့ လူကြုံရလို့ ပို့လိုက်ပြီ၊ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ဖျက်တယ်..သူတို့ မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်တယ် ဖြစ်ကြတော့မယ်၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲ ဓလေ့ဟောင်းထဲ လူဖြစ်ရတာ လူဖြစ်ရုံးပါတယ်ရှင်.."

လေးလေးပင်ပင်ကြီး ရှိုက်သံ၊ လှိုက်သံနှင့် ညည်းညူလိုက် ခြင်းဖြစ်သည် ။

သူမ ခံစားနေရသမျှသည် သူ့ရင်ကို တစ်ရစ်ချင်းနစ်ဝင် နေသော ခပ်ထစ်ထစ်ဆူးတွေ ဖြစ်ရချေသည် ။ ခံစားမှုများ လွန်းလာ သဖြင့် Insane stage ဟု ခေါ်သော သွက်သွက်ခါအဆင့်နှင့် Crazy stage ခေါ်သော သာမန်ရူးသွပ်ခြင်း၏ ကြားအဆင့်သို့ ရောက်လာသည် ။ ချစ်သူ သူမယာ အဆင်ပြေဖို့ ၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဘာမဆိုလုပ် ပေးချင်လာနေသည် ။

"မူယာ (၁၈)ရက်နေ့ပြန်တော့မှာ နော်"

ကလေးလိုပင် ထအော်သည် ။

"မပြန်ဘူး..မပြန်ဘူး..ဘယ်တော့မှ မိုးကုတ်မပြန်ဘူး၊ ဒီမှာ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေပစ်လိုက်မယ်"

"အို!..ဒီလိုစကား မပြောရဘူး၊ ဒီလိုအတွေးလည်း မဝင်သင့်ဘူး၊ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာလေ..မူယာကြားဖူးသားနဲ့ ကွယ်၊ ကိုဇော်တစ်ယောက်လုံး မူယာ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရှိနေတယ်၊ ရှိသွားမယ်..၊

မထူးတော့ပါဘူး..ကိုဇော် မျိုသိပ်ထားတာ ဖွင့်ပြောပါရ စေတော့၊ ကိုဇော် မြင်မြင်ချင်းမှာ ပဲ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူး တဲ့ အချစ်နဲ့ မူ

ယာကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်...အခုအခြေအနေက မျှသိပ်ခိုင်းတယ်၊ မူ
ယာ ဟိုလူကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ သိလာလို့ ဖွင့်ပြော မိတာပါ..၊
အတိအလင်းပြောမယ်..မူယာကိုချစ်တယ်"

"ဟူး!..."

သူမ မျက်ဝန်းတွေတောက်ပ လာပြီး သက်ပြင်းချသည် ။

ပြီးမှ ညှိုးချုံးကျသွားပြီး သူ့ပခုံးပေါ်ခေါင်းတင်လာသည် ။

သူက ဆံပင်တွေကိုမွှေးရင်း လက်နှင့် ဖွဖွသပ်မိသည် ။

"ကိုဇော်အချစ်ကို သုသိပါတယ်၊ ရှေးဘဝရေစက်ပဲထင် ပါရဲ့ ၊ သု
လည်း ကိုဇော်လိုပါပဲ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဝင်လာနေတယ်၊
အားလုံးကိုတော်လှန်ချင်တယ်၊ မပြန်ချင်တော့ဘူး"

"ကိုယ်တို့ တစ်ခုခု လုပ်ကြမလားဟင်"

"တွေ့တာနောက်ကျလိုက်တာ၊ နောက်ကျ လိုက်လေခြင်း ကိုဇော်
ရယ်၊ သုလေ မချစ်တဲ့ လူနဲ့ လည်း ပေါင်းချင်ဘူး၊ မိဘဆွေမျိုးဂုဏ်
လည်း မဖျက်ရက်ဘူး၊ ပြီးတော့..ကိုဇော်နဲ့ လည်း မခွဲချင်ဘူး၊ ခက်လွန်း
တော့...ခုနေမယ် သုလုပ်ချင်တာက ကိုဇော်နဲ့ နောက် ဘဝမှာ ပေါင်းရပါ
စေသားဆိုပြီး ဒီဘဝကထွက်သွားချင်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်...၊ ကို
ဇော် သုနဲ့ အတူ လိုက်မလား"

"ဟင်!..."

သူတွေဝေသွားသည် ။ သုမူယာမျက်နှာက အလေးအနက် ပြောနေပုံ
ရသည် ။ သူ့အသက်(၃၀)ကျော်ထိ ရည်းစားပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံကြုံ
ကွဲခဲ့သည် ။ သူ့ကြောင့် အသက်စွန့်ပုံသည့် ချစ်သူ မပေါ်ဖူးသေး။ မလွဲမ
သေကြုံလာမည့် သင်္ခါရတရားကိုလည်း သိမြင်နေသည် ။ ချစ်သူနှင့်

နောက်ဘဝပေါင်းရန် ယခုဘဝအတူတူ သေရခြင်းသည် ကြီးမြတ်သော အချစ်၏ ပြယုတ်အဖြစ်လည်း ချန်ခဲ့ချင်နေသည် ။ ချစ်စိတ်ကလည်း ငယ်ထိပ်တက်နေပြီ မဟုတ်ပါလော..။

"ကိုဇော့ကို သုချစ်တယ်..၊ အချစ်အတွက် ကိုဇော့မလိုက်လည်း သု သေရဲတယ်"

"အိုး..မူယာလို မိန်းမလှလေးက ကိုဇော့အတွက် အသက်စွန့်မယ်ဆို ရင် ကိုဇော့လို ပုရိသမင်းယောက်ျားက နှစ်ဘဝလောက် စွန့်ပြီး အချစ် ကိုသက်သေပြရဲသေးသပေါ့၊ ဒီဘဝက တို့ တွေလက်တွဲပြီး အတူတူ ထွက်မယ်..ဒါပဲ.."

"ဒါမှ သုချစ်တဲ့ သူ"

ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားသော သုမူယာက သူလည်ပင်းကို သိုင်းဖက်၍ ဂုဏ်ပြုအာပွားကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရှည်ရှည်လျားလျား ပေး လေသည် ။

အို!..သေပျော်လှချည့်ရဲ့ ။

ညသည် အရည်ပျော်ကျလာ၏။

*

ကမ္ဘာကျော် Golden Gate မြစ်ကူးတံတားကြီးတွင် တံတားနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းများ ထားသည့် ပြတိုက်တစ်ခု ရှိသည် တဲ့ ...။

ထိုပြတိုက်၏ ပြခန်းတစ်နေရာတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တံတားပေါ်မှ ရေထဲခုန်ချသတ်သေသွားသူများ ၏ နောက်ဆုံးမှာ တမ်း စာကလေးများ ပြသထားသည် တဲ့ ။

ထိုစာလေးများ ထဲတွင် ထူးခြားသော စာလေးတစ်စောင် ရှိသည် တဲ့ ..
..ရေးထားပုံမှာ ..

"သွားတစ်ချောင်းကိုက်နေသည် မှ လွဲ၍ အခြားအကြောင်း မရှိပါ.." တဲ့ ..။

ဘာမဟုတ်သည့် သွားလေးတစ်ချောင်းအတွက် အနေခက်လာ၍ ..သေကွက်ကိုရွေးချယ်သူ ရှိခဲ့သည် ။ သူက သွားတစ် ချောင်းမဟုတ်။ လူကိုသေစေရှင်စေသော နှလုံးသားကိစ္စဖြစ်သည် ။ နှလုံးသားတောင်မှ တစ်စုံတည်းမဟုတ်။ ရင်ခုန်နှုန်း ထပ်တူကျသည့် နှလုံးသားနှစ်စုံ ဖြစ်သည် ။ နောင်ဘဝအတူတူ လူဖြစ်၍ ပေါင်းရန်လည်း မျှော်လင့်ချက် အခိုင်အမာ ရှိနေခဲ့သည် ။ ဘာလို့ သေကွက်ကို မရွေးရဲရမည်နည်း။

အချစ်အတွက် ဝေလမင်းသားက နန်းစည်းစိမ်ကိုပဲစွန့်တာ၊ သူက အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ပြီး ဝေလမင်းသားကိုကျော်တက် ပြနိုင်တော့ မည်။

အသက်စွန့်ရန်နည်းများက ရေထဲခုန်ချ၊ သေနတ်နှင့် ပစ်၊ ဓားနှင့် ထိုး၊ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောလှီး၊ ကားတိုက်ခံ၊ အနည်း ဆုံး အဆိပ်သောက်ရမည်ဖြစ်သည် ။ ဒါပဲရှိသည် ။

သို့သော် အဆိပ်သောက်ရမည့် နာကျင်၊ ရင်ပူ၊ အော့အန်ကိုပင် နည်း နည်းလောက်တော့ သူကြောက်နေကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည် ။

အဆင်ပြေချင်တော့ အကြောင်းကံက ကောင်းရန် ဖန်လာ ချေ၏။

*

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် ဤအိမ်ကြီး၏ ကံကြမ္မာသည် တစ်စုံ တစ်ရာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တော့မည်လော။ ထူးခြားဆန်းကြယ်နေ သည် က

Dr.တင်ဆွေညွန့်ဖြစ်သည်။ ။ ရောက်စက အိမ်သားများ နှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပြီး..နောက်ရက်ကစ၍ အခန်းအောင်းတော့၏။

ပါလာသော သူ၏ ဓါတ်ခွဲခန်းပစ္စည်းများ နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များ နေတော့သည်။ ။

သူ့အခန်းထဲသို့ မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပေး..။ ထမင်းဟင်း ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည် ပို့ပေးရသည်။ ။ မိုးလင်းမိုးချုပ် တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ် နေတော့သည်။ ။

ဖခင်ကြီးဦးမောင်းထောင်က ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ..

"သားရယ်..ခွင့်ရလို့ အိမ်ပြန်ရတုန်း မိသားစုသားချင်းတွေ နဲ့ နားနားနေနေ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပါဦးတော့လား၊ မင်းဟာ.. ငါချောင်း ကြည့်တော့ ဖန်ဖြန်၊ ဖန်ဖလား၊ ဖန်ခွက်တွေနဲ့ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ လိုက်တာ၊ နေ့မအား..ညမအား..နားပါဦးလား သားရယ်"

"အဖေ..ကျွန်တော် ကမ္ဘာကျော်မယ့် ဆေးသုတေသန တစ်ခု လုပ်နေ တယ်"

"ဒေါက်တာဘွဲ့အပြင် ဘာတွေထပ်ယူဖို့ လိုသေးလို့ လဲ သားရယ်"

"ဆေးပညာဆိုတာ အမြဲသုတေသနလုပ်နေရတာ အဖေရဲ့ ၊ အခု..သား ကမ္ဘာမှာ မရှိသေးတဲ့ ဆေးနည်းတစ်မျိုး တွေ့ရှိထားလို့ ထုတ်လုပ်နေတာပါ"

"ဘာဆေးလဲကွယ့်.."

"အဆိပ်ပါ ဖေဖေ.."

အဘိုးကြီး ဟေခနဲဖြစ်သွား၏။

"ဘာအဆိပ်တုန်း မင်းဟာက.."

"လူတွေသေတဲ့ အဆိပ်ပါ ဖေဖေ.."

"ရှိုးမှ ပဲ..သောက်သုံးမကျလိုက်တာ၊ စိန်နဲ့ သံပရာ၊ ပေါ်တက်၊ ကြွက် သတ်ဆေး..မင့်အဘွားလင် မမွေးခင်ကတည်းက ပေါ်နေခဲ့တာ..၊ မင်းက ခုမှ အဆန်းလုပ်ဖော်နေ၊ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့ မင်းရှုနေသလား..နှင့် မေကလွှား"

အားလုံးဝိုင်းရယ်မိကြသည်။ ။

တင်ဆွေညွန့်ကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ...

"သားပြောတာ နားထောင်ပါဦးဖေဖေ..၊ သားထုတ်လုပ် နေတာက သာမန်အဆိပ်မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘယ်လိုအဆိပ်လဲ..ကဲ.."

"အဝင်မဆိုးဘူး.."

"ဘာကွ!..အဆိပ်သောက်ရင်သေမှာ ပဲ အဝင်ကောင်းတာ မကောင်းတာ ဘာအရေးကြီးတော့လို့ လဲ...ရှိုးမှ ပဲ"

"နားထောင်ပါဦးဖေဖေ၊ သားအဆိပ်က ဝမ်းထဲရောက်သွားရင် လည်း ပူတာလောင်တာ၊ နာတာကျင်တာ လုံးဝမရှိဘူး ဖေဖေ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ချင် လာပြီး အားပါးတရ အိပ်ချလိုက်ရသလို သက်သက်သာသာ အိပ်ပျော်သွားမယ် လုံးဝပြန်မနိုးတော့ဘူး"

သူနှင့် သုမူယာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

အဓိပ္ပာယ်ပါသော ဝမ်းသာအယ်လဲ မျက်ဝန်းစကားကိုလည်း နှစ်

ယောက်သားပြောဖြစ်ကြလေ၏။

"မင်းပြောသလို ဖြစ်ပါပြီတဲ့ ...မင်း ဘာအကျိုးအမြတ် ရှိလို့ လဲ..မင်း မှာ အဝင်ကောင်းပြီး မနာမကျင်တဲ့ မပူမလောင်တဲ့ အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သက်သက်သာသာ သတ်သေ ချင်တဲ့ လူတွေက လာ ဝယ်ကြမှာ တဲ့ လား...၊ မင်းကရော ဘယ်လို ကြော်ငြာမလဲ...ကြံကြံဖန် ဖန်တွေ..."

တင်ဆွေညွန့်က မည်သို့မျှ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ဆက်ပြောသည် ။

"သားပြောတာ ခဏနားထောင်ပါဦးဖေဖေ..ဒီအဆိပ်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ထူးက ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီအဆိပ်မိပြီး သေတဲ့ လူကို ဘယ်လိုကျွမ်းကျင် သမားတော်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခွဲစိတ်စစ်ဆေး စမ်းသပ်ပါစေ...ဒီ အဆိပ်ကြောင့် သေရတယ်၊ အဆိပ်ခတ်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ လက္ခဏာ အထောက်အထား လုံးဝကို မတွေ့ရခြင်းပါပဲ... သွေးရိုးသားရိုးသေတာ ပဲလို့ မှတ်ချက်ပေးရမှာ ပါပဲ..."

"အဲ့သတော့ကော...မင်းမှာ ဘာအကျိုးထူးသလဲ၊ ဟိုမှာ က သေနပြီ ပဲလေကွာ"

"ထူးတယ်ဖေဖေ ရာဇဝတ်မှုမဖြစ်အောင် လူသတ်ချင်သူ တွေ အတွက် အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ အဆိပ်ပေါ့၊ ဖေဖေစဉ်းစားလေ..ဒီ အဆိပ်သုံးချင်တဲ့ လူရဲ့ အခြေနေကိုလိုက်ပြီး သားတောင်းရဲရင် တောင်း သလောက် ပေးကြတော့တာပေါ့၊ စင်ကာပူမှာ သားဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်း၊ ဇိမ်ခံကားနဲ့ ဇိမ်ခံသင်္ဘော..သား သုတေသနအောင်မြင်လို့ ရ တဲ့ အဆိပ်နဲ့ ဝယ်ထားတာလေ"

မျက်ခုံးဆက်အောင် စဉ်းစားပြီးနောက် အဘိုးကြီး မျက်လုံး ပြူးသွား သည် ။ ရွှေ...နိပ်ဟဟု လက်ဖျစ်တီး၍ ထ,အော်သည် ။

"ဒီမှာ ...တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပျောက်ရှင်းချင် တဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး သူဌေးတွေအများကြီးကွ..ရာထူးအာဏာ လုနေသူ တွေလည်း တစ်ပုံကြီး..လက်တို့ ရောင်းလိုက်ရ ဟာဟ..၊ အခု...မင်းမှာ ဖော်ပြီးသားဆေးကော ရှိရဲ့ လား"

"ရှိတာပေါ့ဖေဖေ ဟိုကတည်းက ပါလာတာ သားပြီမယ်"

သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ဂါလံဝက်နီးပါးဆန့်သော ဖန် ပုလင်း ကြီးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည် ။ ဆန်ဆေးရည်ခပ်ကျဲကျဲအရောင် ဖြစ်သည် ။

"ဒီထဲကလောက် ဆေးရည်ဟာ လူ(၅၀)လောက်တော့ မနီးအောင် သိပ်လို့ ရတယ်ဖေဖေ..."

"ဟာ..တကယ့်ငွေရည်တွေပါလား..၊ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက် သုံးရင် ကိစ္စပြီးသလဲ"

Harmless poison for user ဟု ရေးထားသော ပုလင်းကို Dr.တင် ဆွေညွန့်က ဂုဏ်ယူစွာ ယုယုယယလှုပ်ရင်း...

"ကော်ဖီတစ်ခွက်စာဆို လုံလောက်တယ် ဖေဖေ"

အားလုံး..အဆန်းတကြယ်ဆေးရည်ကို ချီးကျူးအံ့ဩစွာ တယုတယ ကိုင်၍ ဝိုင်းကြည့်ကြသည် ။

အင်မတန်စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေသော သူနှင့် သုမူယာ ဝမ်းသား အားရ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိကြသည် ။

နတ်ဖန်သောအကြောင်းမို့ ကောင်းဖို့ သာရှိတော့သည် ။

အင်း...ပေါင်းဖို့ သာ ကြည့်တော့မည်။။

*

ဤသို့ဖြင့် (၁၇)ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသည် ။ သုမူယာ၏ အိမ်ဖော်မလေးက ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေပြီ။ နက်ဖြန်(၁၈)ရက်.. မိုးကုတ်ပြန်ရက် ဖြစ်သည် လေ။ သည် ရက်အတွင်း အိမ်သားများက သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိနေ၍ မသိမသာမျက်စေ့ ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြသည် ။ နှစ်ဦးသား လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် စကားမပြော ဖြစ်ကြ။

စကားမပြောရလေ၊ မတွေ့ရလေ၊ တွေ့ချင်ပြောချင်စိတ်က ထိပ်တက်လေ ဖြစ်ရကား၊ တမလွန်ကို အတူတူသွားဖို့ တာစူထား သည်ကသာ တစ်နေ့တခြား အားပိုသန်လာနေတော့သည် ။

အင်း...ဉာဏ်ဘော်သာရှိရင်တော့ တမလွန်မရောက်ဘဲ..ယခုလက်ရှိ ဘဝတွင် ပင် ပေါင်းဖော်နိုင်ရန် အကြောင်းတော် တစ်ခုခု သူ့ခေါင်းတော်က ထွက် လာလောက်သည် ဟု သူတွေ့ သည် ။ သို့သော်..ချောင်းခြားမြစ်ကူး လူတစ်ဦးနှင့် ယခုအခေါ် လွတ်တာတောင်..တပည့်ကောင်း..သူ့အလောင်းကို မိမည် မထင်၊ ရင်ကွဲနာကျပေဦးတော့ တပည့်ကျော် ဉာဏ်ဘော်ရေ...။ ချစ်လှစွာသော သုမူယာချစ်သူနဲ့ ဘဝအဆက်ဆက် ပေါင်းရေးသာ အထူးအရေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့နေ့လယ်တွင် စွယ်တော်ဖူးရန်အကြောင်းပြချက်နှင့် နှစ်ယောက်သား ကားနှင့် ထွက်ခဲ့သည် ။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် လောကကြီးအား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် မင်းဓမ္မလမ်း စွယ်တော်တည်ရာဘုရားသို့ ရောက်လာကြ

သည် ။ နည်းနည်းနောနော ဘုရားဖူးတွေမဟုတ်၊ တန်းစီကြ ရသည် ။

စွယ်တော်ရှေ့ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်ဖူးရင်း ဆုတောင်းမဆုံးမီပင်
နောက်ထပ် ဘုရားဖူးတစ်သုတ် အတင်းဝင်လာ၍ ပုဆိန်ပေါက်ဦးချ ၍
ထွက်လာရသည် ။

"ဆုတောင်းဆုံးလိုက်ရဲ့ လား မူယာ"

"မဆုံးလိုက်ဘူး"

"နောင်ဘဝ ပေါင်းဖို့ ကော ပါရဲ့ လားဟင်"

"အဲ့ဒါတော့ပါတယ် ကိုဇော်ရောဟင်"

နောင်ဘဝပေါင်းဖို့ အရင်ဆုံး ဆုတောင်းမိလို့ တော်သေး တာပေါ့ မူ
ယာရယ်"

အပြန်၌ပင် တဝစားသောက်၍ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည ရှစ်နာရီ
ထိုးနေပြီ ဖြစ်သည် ။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်မှ အပ
အိမ်သားတွေမရှိကြ၊ သုမူယာက သော့တူနှင့် သူ့အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာ
တင်ဆွေညွန့်အခန်းကို ဝင်၍ ဆေးရည်ခိုးထားလိုက်သည် ။

သူမ ရေမိုးချိုးသည် ။ သူလည်း ရေချိုးသန့်စင်၍ အကောင်း ဆုံး
ဝတ်စားနေစဉ် အဆိပ်နှစ်ခွက်ကိုင်၍ သူ့အခန်းသို့ သုမူယာ
ရောက်လာ၏။ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသည် ။

ခွက်တွေ ခုံပေါ်ခဏချ၍ လွမ်းဆွတ်မွတ်သိပ်စွာ ဤဘဝ၏
နောက်ဆုံး အာပွားကို ပေးကြသည် ။

ဤအလှ ဤအတွေ့နှင့် သေပွဲဝင်ရခြင်းသည် သည် တစ်ကြိမ်သာ
မဟုတ်ဘဲ အကြိမ်ပေါင်း သုံးဒါဇင်ဆိုလည်း သူကတော့ ဝင်တော့မည်

ပင်။ ညကိုးနာရီတိတိ၌ တစ်ယောက်တစ်ခွက်မော့၍ တစ်ယောက်လက်
တစ်ယောက်ဆုပ်ရင်း ခုတင်ပေါ် လျောင်းသက် နေလိုက်ကြသည် ။

Dr. တင်ဆွေညွန့်၏ အဆိပ်သည် သူပြောသလိုပင်...

ဝမ်းထဲတွင် ပူစပ်ခြင်း၊ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ လူးလွန့် အော့ အန်ခြင်း
အလျဉ်းမရှိ၊ မျက်တောင်တွေ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းလာကြ သည် ။
ခန္ဓာကိုယ်တွေ အကြောအခြင်တွေ မွေ့ရာထဲ ဖြည်းဖြည်း ချင်း နစ်
ဝင်နေသည် ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် လေးလံလာနေ သည် ။
တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း သူမလက်ကို ကိုင်ထားသော အသိ
လေး..တဖြည်းဖြည်း..တဖြည်းဖြည်း...

ဘယ်ကိုရောက်မလဲဟူသော အတွေးလေး...

တဖြည်းဖြည်း သူမလက်က ဖျစ်ညှစ်အား လျော့လာ...

တဖြည်း...ဖြည်း...တဖြည်းဖြည်း...

*